

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 49

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 20

sisena reunió
tinguda el dia 9 d'abril de 1981

Sessió Plenària núm. 21

tinguda el dia 9 d'abril de 1981

SUMARI

Sessió Plenària núm. 20, sisena reunió. Es reprèn la sessió a un quart i sis minuts de dotze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera.

Continuació del darrer punt de l'ordre del dia: Preguntes amb resposta oral. La Diputada Sra. Trinitat Neras, del G. p. de Convergència i Unió, intervé per formular la seva **pregunta al Consell Executiu sobre la pol·lució de les aigües del riu Ter** (p. 1368). Per respondre-la, pren la paraula l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1369). Tot seguit, la Sra. Neras pren la paraula per regraciar l'H. Sr. Conseller les propostes de solució que ha exposat (p. 1370).

El Diputat Sr. Lorda, del G. Socialista, formula a l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació la seva **pregunta sobre la sol·licitud d'emissores municipals** (p. 1370). L'H. Sr. Conseller pren la paraula per respondre-la (p. 1371). Tot seguit fa ús de la paraula el Sr. Lorda per replicar a l'H. Sr. Conseller (p. 1372).

La Diputada Sra. Ferrer i Casals, del G. p. de Convergència i Unió, exposa la seva **pregunta al Consell Executiu relativa a la problemàtica social de determinats sectors de població** (p. 1373). Per a respondre-li, pren la paraula l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 1374). La Diputada Sra. Ferrer i Casals intervé per regraciar l'H. Sr. Conseller la seva resposta (p. 1374).

Tot seguit pren la paraula el Diputat Sr. Guitart, del G. Socialista, per formular la **pregunta a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre l'operació de neteja prop del barri Culubret de Figueres** (p. 1375), presentada conjuntament amb el Diputat Sr. Terradellas, del mateix Grup. Per respondre, pren la paraula l'H. Sr. Conseller de Governació.

ció (p. 1375). En sengles torns de rèplica i contrarèplica, prenen la paraula novament el Diputat Sr. Guitart (p. 1376) i l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 1376).

El Diputat Sr. Ayguadé, del G. Socialista, intervé per formular la seva **pregunta al Consell Executiu sobre estructuració i consolidació del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca** (p. 1376). Per respondre pren la paraula l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1377). El Diputat Sr. Ayguadé intervé novament per agrair la resposta de l'H. Sr. Conseller (p. 1378).

La sessió s'aixeca a dos quarts i mig d'una del migdia.

Sessió Plenària núm. 21. S'obre la sessió a un quart i dos minuts de dues del migdia, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera.

El punt únic de l'ordre del dia fa referència a l'acord sobre la compareixença en el recurs interposat pel President del Govern contra la Llei 6/1980, de 17 de desembre, del Parlament de Catalunya, sobre Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat.

El M. H. Sr. President anuncia que ha arribat una proposta d'acord a la Mesa, subscripta per tots els Grups parlamentaris, llevat del G. p. de Centristes, a la qual dona lectura el Sr. Secretari Segon (p. 1378). El Diputat Sr. Capdevila, del G. p. de Centristes, demana que la proposta sigui votada separatament en cadascun dels seus punts. Tot seguit, es passa a votar el primer punt, que és aprovat per unanimitat dels presents (p. 1378).

Tot seguit es posa a votació el segon punt, que és aprovat per 91 vots a favor, 13 en contra, i cap abstenció (p. 1379).

El tercer punt, que es vota en acabat, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1379).

Per a explicació de vot intervenen els Diputats Srs. Borja, del G. p. del PSUC (p. 1379); Vicens, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1380); Alavedra, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1380); Armet, del G. Socialista (p. 1381), i Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 1383).

En acabat, el M. H. Sr. President recorda que demà es compleix el primer aniversari de la reconstitució del Parlament de Catalunya, i fa un breu resum de les activitats de la Cambra en aquest període (p. 1384).

La sessió s'aixeca a les dues de la tarda i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 20, sisena reunió

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, a les onze i vint-i-un minuts del matí. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera; l'acompanyen la Vice-presidenta primera, senyora Concepció Ferrer i Casals; el Vice-president segon, senyor Isidre Molas; el Secretari primer, senyor Ramon Camp i Batalla, i el Secretari tercer, senyor Enric Manuel-Rimbau. Assisteix la Mesa la lletrada senyora Fólchi. Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers senyors Coll i Alentorn, Carol, Cahner i Cullerell.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Continuant amb el darrer punt de l'ordre del dia correspon ara passar a la pregunta formulada al Consell Executiu per la Diputada senyora Trinitat Neras, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, sobre la pollució de les aigües del riu Ter. La senyora Neras té la paraula per exposar la seva pregunta.

La Sra. NERAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el motiu de la meva pregunta al Consell Executiu, que quedi clar que no és el fet de poder sortir a diari (rialles), ans al contrari, penso que, més aviat, als Diputats que fem preguntes al Consell Executiu ens haurien de donar el mèrit a la paciència, ja que sempre ignores quan et tocarà. Bé et pot passar que la teva pregunta no t'entri dins de l'hora reservada per fer-ne i que t'hagis d'esperar al proper Ple, o bé que a l'hora de formular-la en el següent Ple et trobis que el Conseller que l'ha de contestar s'hagi hagut d'absentar.

Bé, dit doncs que el motiu de la meva pregunta al Consell Executiu no és altre que la preocupació que sentim tots els gironins per la contaminació que des de fa molt temps

està afectant el riu Ter. Tots hem sentit a parlar de solucions, però no veiem realitats, s'han fet moltes manifestacions, declaracions, però no veiem cap acció concreta que ens faci pensar que aquest problema ja està en vies de solució, i, per tant, els diem que continuem preocupats. El fet que em refereixi a això del riu Ter no vol dir que no sigui conscient que aquest problema de contaminació l'estan sofrint molts altres rius del Principat, però en tant que Diputada de les comarques gironines, tinc el deure d'exposar la problemàtica que està afectant el riu Ter fins el grau que esdevingui més aviat una claveguera que no un riu. I això és greu, i mereix de ser afrontat, crec jo, amb mesures realistes, científiques i amb propostes concretes de solució. L'any 78 es va fer un estudi molt exhaustiu sobre la contaminació del Ter, d'on es desprèn que són tres els punts més crítics de contaminació de la seva conca: la zona de Vic, en la seva confluència amb el Gurri, on la indústria d'aquella zona origina uns focus de degradació molt importants. El segon punt especialment afectat és l'embassament de Sau, on el riu, en arribar-hi, acumula una gran quantitat de compostos contaminants, i, cas de no trobar-hi una solució, pot fins i tot posar en perill la utilització de les seves aigües per al subministrament a les poblacions. L'altre punt crític és el pas del Ter després de Girona. Entre Sort i el Pont Major, el Ter rep les aigües residuals de Girona, i l'aigua contaminada de l'Onyar i del Ter. A Sarrià de Ter estan experimentant un fort augment de la contaminació orgànica degut a afluents fonamentalment industrials. L'estudi abans esmentat es concreta en el fet que el 25 per cent de la contaminació del Ter ve produïda per l'aportació de les aigües residuals provinents de les tasques de sanejament dels nuclis urbans, mentre que el 75 per cent és provocada per la indústria. Per tant, el fet més

evident és que s'ha de trobar una solució per a totes aquestes indústries que, d'una manera, quasi podríem dir-ne, despectiva, estan contaminant constantment el Ter, sense que els preocupi gaire que amb la seva actitud estan perjudicant d'una manera flagrant totes aquelles zones agrícoles i, per tant, de regadiu, tota la seva fauna fluvial, tots aquells paratges que troba al llarg del seu curs, fins a portar la seva contaminació al mar, afectant, en aquest cas, tota aquella zona turística que hi ha al seu entorn: les platges de l'Estartit, Pals i les cales de Begur són la demostració constant del grau de contaminació que els aporta les aigües del Ter.

Tots recordem aquell any que aquestes cales es varen veure cobertes d'una quantitat de peixos morts, oferint un deplorable espectacle, que aquesta Diputada que els parla no voldria veure repetit.

Hi ha un altre punt que, encara que potser és menys important, crec que també haig d'esmentar, i és el de procurar sensibilitzar la gent sobre el fet que el riu no és cap abocador d'escombraries. Fa uns dies llegia a la premsa que al Ter, atesa la manca de pluges d'aquests darrers mesos, el seu cabal era molt baix, i per tant, es podien veure dintre del riu tota mena d'objectes, des de matalassos fins a animals morts, que, ben segur, la gent hi havia llençat. La idea de portar a terme una campanya de sensibilització envers els responsables de la degradació del medi ambient, que està afectant cada dia més tants i tants paratges del nostre país, podria ser també important.

És, doncs, amb el fi de tenir una informació sobre les possibles vies de solució per pal·liar aquest greu problema que acabo d'exposar que formulo aquesta pregunta, que es concreta en els punt següents: quines mesures correctores pensa aplicar el Consell Executiu a totes aquestes indústries que, d'una manera tan clara, estan contribuint a la degradació del riu Ter? En quina fase es troba l'acció encaminada a depurar la sortida de les aigües residuals de les poblacions que l'afecten? I, en definitiva, quina política pensa seguir aquest Consell Executiu davant el greu problema de degradació que està afectant tants i tants paratges del nostre país?

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre, en nom del Comitè Executiu, a la pregunta de la senyora Neras, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, referent a la pregunta de la senyora Trinitat Neras sobre la contaminació del riu Ter i la lluita contra la seva degradació, cal fer avinents les consideracions següents: en primer lloc, efectivament, l'estudi que s'esmenta en la pregunta al Consell Executiu defineix els punts més conflictius, pel que fa a abocaments industrials i urbans, i defineix els objectius fonamentals del sanejament de la conca del riu Ter. En aquest sentit, l'estudi estableix quatre nuclis urbano-industrials, on s'hauran d'instal·lar estacions depuradores conjuntes de localitats urbanes i industrials: Vic, Ripoll, Girona i Banyoles, la capacitat equivalent per a cadascuna de les quals se situa en els valors següents: a Vic, per 434.000 habitants/equivalent; Giro-

na, 404 habitants/equivalent; Banyoles, 38.000, i Ripoll, 22.000.

D'altra banda, l'estudi proposa les característiques generals dels sistemes de tractament aconsellables —eliminació del nodriment pel que fa a les plantes de Vic i Ripoll, un tractament no tan estricte a Girona i Banyoles—, així com propostes de finançament dels sistemes emprats sobre la base d'un cànon d'abocament que englobi la totalitat dels costos d'explotació, manteniment i amortització.

En segon lloc, també cal precisar —i que ho tingui en compte aquesta Cambra— que els organismes que tenen competència sobre la policia d'aigües, i sobre les inversions de fons públics en els rius, així com la seva gestió, és a dir, la Comissaria d'Aigües al Pirineu Oriental, com a organisme encarregat d'aplicar el «Reglamento de Policía de Aguas y sus Cauces», i la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental, com a organisme promotor d'obres, no han estat encara transferits a la Generalitat, tot i que algun d'ells ha vist lleugerament reforçada la seva capacitat d'intervenció en els darrers temps. Cal dir —i esperem que en això el Consell Executiu pensa que les noves lleis d'harmonització i de concertació no serveixin perquè aquests organismes no siguin transferits a la Generalitat—, malgrat també que cal dir que existeix un informe signat per un dels que forma part d'aquesta Comissió que ha de concertar el procés autonòmic, en el qual ja es diu —des d'aquest informe—, que, realment, no són competències de la Generalitat i que no són viables les transferències del Pirineu Oriental, de la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental i de la Comissaria d'Aigües del Pirineu Oriental.

Però, prescindint d'aquest tema en aquests moments, que no és el que ens ha portat aquí, cal dir que aquestes competències o aquesta capacitat d'intervenció que en aquests darrers temps tenen tant la Confederació com la Comissaria d'Aigües, reforçada —ho repeteixo— per una ordre del 14 d'abril de 1980, que intentava completar els articles, els capítols quart i cinquè del «Reglamento de la Policía de Aguas y sus Cauces», donant a la Comissaria d'Aigües un sentit més intervencionista pel que fa a l'avaluació dels projectes de depuració dels abocaments i graduar millor la responsabilitat de qui aboca pel que fa a l'exigència d'indemnitzacions per danys al domini públic.

La possibilitat d'utilització d'aquesta facultat queda, doncs, pendent, de la transferència de l'organisme.

Un altre exemple és el no compliment de la condició de cabal mínim de circulació del riu Ter per Girona, 3 m³ per segon, Decret del 14 de l'onze del 58, convalidat per la Llei 15/59, pel qual l'existència de l'estació de depuraments situa el problema en l'òrbita del desconeixement, les competències de la qual tampoc la Generalitat no ha rebut les transferències corresponents.

En tercer lloc, cal també aquí exposar que a fi de desbloquejar el tema, i responnent a la preocupació i la sensibilitat que per a la conservació de la qualitat dels recursos hidràulics es té, el Consell Executiu s'ha plantejat la problemàtica de depuració d'aigües residuals, d'una manera decidida i, en aquest sentit, cal situar-ne l'entrada al Parlament al seu dia, i actualment hi ha en tràmit, aprovat ja per Comissió —i, per tant, crec que s'ha de veure ja en el Ple pròximament— el Projecte de Llei de desplegament legis-

latiu en matèria d'evacuació i tractament d'aigües residuals. Aquest projecte de llei, que serà discutit, ho repeteixo, en el Ple, properament, planteja el finançament de les obres públiques per a la conservació de la qualitat de les aigües dintre del principi de la unitat del cicle de l'aigua, des de la seva captació fins al seu vessament, unitat que aconsella integrar en les tarifes de subministrament d'aigua les partides necessàries per a vendre la construcció de col·lectors, d'estacions depuradores d'aigües residuals, instal·lació de miralls submarins i reutilització de les aigües depurades, tractament dels fangs residuals, així com la conservació i el manteniment de les instal·lacions corresponents tot garantint que els recursos obtinguts s'esmercin directament en els objectius esmentats.

La Llei preveu l'establiment d'un cànon de sanejament o complement de tarifa d'abastament en l'àmbit especial i temporal, que es determinarà en cada cas, per part d'un organisme de supervisió i control, la junta de sanejament de cada programa de sanejament i depuració amb les finalitats esmentades en el paràgraf anterior. La quantitat de l'increment tarifari, el cànon de sanejament, es fixarà en funció de la classe de consum i de la càrrega contaminant, la càrrega contaminant que s'ha de tenir en compte en els consums industrials, es determinarà d'acord amb les taules de coeficients específics de contaminació per estimació aproximada, que s'aprovi per a cada tipus d'indústria o ram d'activitat en consideració dels elements físics, químics, biològics i microbiològics que previsiblement continguin les seves aigües residuals i la dimensió de l'establiment. En la fixació del cànon aplicable a una determinada empresa industrial, es tindrà en compte la incorporació ostensible de l'aigua als productes fabricats, i es practicarà la reducció corresponent i la deducció corresponent a la prima per pròpia depuració. La prima de depuració es fixarà, aproximadament, segons els tipus de dispositius adoptables i la seva respectiva eficàcia. En aquests consums industrials, la quantia de l'increment tarifari o cànon correspondrà tothora al principi que qui més contamina ha de satisfer més increment o cànon. Per a fer efectiva l'aplicació d'aquest principi, l'Administració de la Generalitat podrà reclassificar una activitat industrial concreta, quan la càrrega contaminant així ho aconselli. Es tracta, en definitiva, de desbloquejar els aspectes financers, establint mecanismes d'obtenció de recursos, que responguin al principi que qui contamina ha de contribuir al restabliment de la qualitat del medi, en la mesura en què n'és responsable i de garantir que la disponibilitat de recursos no constitueixi un fre per a l'acompliment dels projectes de sanejament que el Consell Executiu de la Generalitat pugui establir.

En quart lloc, també voldria remarcar, en resposta a la seva pregunta, que dintre de les propostes que figuren en el marc per al Pla d'Aigües de Catalunya que, d'una manera immediata, també serà sotmès a la consideració d'aquest Parlament, es contempen un conjunt d'obres que, separades en primera etapa i segona etapa, es considera que són les obres necessàries, bàsiques, a emprendre, per part del Govern de la Generalitat, dintre del cicle de l'aigua. Avançant el que s'estableix en aquell marc, es pot avançar que en la primera etapa i dintre del tipus d'obres de sanejament figuren les següents: el sistema de la depuradora de Vic,

per un valor de 500 milions de pessetes; el sistema de la depuradora de Girona, per un valor de 1.071 milions de pessetes; el sistema de la depuradora de Banyoles, per un valor de 150 milions de pessetes, i el sistema de la depuradora de Ripoll, per 80 milions de pessetes. La qual cosa —és evident que aquestes xifres són indicatives—, a més a més, també demostra la preocupació d'aquest Consell Executiu en el tema i de com les prioritats plantejades coincideixen amb l'enfocament realista de la qüestió.

Res més, espero que aquesta explicació sí que hagi respost a la seva inquietud, la seva pregunta, i espero que la propera que em pugui fer, jo pugui estar al banc, i no triguï, doncs, tres mesos a poder-la contestar.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Neras desitja replicar o repreguntar?

La Sra. NERAS (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, només per donar les gràcies a l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial per la resposta que ha donat a la meua pregunta, i dir-li que he pres bona nota de les propostes de solució que ha donat, encara que sóc conscient que hi ha dificultats. Vull dir-li també que vetllaré perquè aquestes arribin a ser realitat i que, en definitiva, vetllaré perquè el riu Ter des d'Ull de Ter fins a la platja de Pals arribi a ser un riu d'aigües transparents com el que voldríem que fossin tots els rius de Catalunya dintre de pocs anys.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la pregunta que formula a l'Honorable senyor Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació el Diputat senyor Felip Lorda i Alaiz, del Grup Socialista, sobre la sol·licitud d'emissores municipals.

Per a defensar-la, té la paraula el senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, la pregunta que aquest Diputat s'ha permès de formular a l'Honorable senyor Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació era inevitable. Amb una oposició mitjanament vigilant —i la nostra, com a mínim, mitjanament vigilant, ho és— no li podia passar inadvertit el fet sorprenent que les disposicions que contenen un decret signat per l'Honorable senyor Conseller, el mateix Departament que presideix no les complia.

L'escrit que hem adreçat a l'Honorable senyor Conseller i que les senyores Diputades i els senyors Diputats han pogut llegir en el *Butlletí del Parlament*, número 26, se substancia aquest incompliment flagrant, amb les dades suficients per a posar-lo en evidència. Ho repeteixo: era inevitable. Calia preguntar senzillament per què no ha complert les seves pròpies disposicions. Això, en primer lloc.

En segon lloc, si parem esment al fons de la qüestió, cal subratllar que es tracta d'un problema el plantejament del qual està adquirint proporcions molt importants a Catalunya. Em refereixo a la demanda, gairebé a hores d'ara clamorosa, que estan fent els nostres ajuntaments perquè se'ls assignin les concessions per a la instal·lació i el funcionament d'emissores de radiodifusió en ones mètriques en modulació de freqüència. Les sol·licituds que, a efectes d'obtenció d'aquestes concessions, s'han tramitat al Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, arriben,

a hores d'ara, segons les nostres informacions, a més de dues-centes cinquanta. Cal destriar immediatament, en el total d'aquesta xifra, les sol·licituds que aspiren a la instal·lació i el funcionament d'emissores institucionals, és a dir, en aquest cas, municipals, i les que persegueixen l'obtenció de la concessió per tal d'explotar l'emissora comercialment, la qual cosa equival a posar aquestes emissores en mans de l'empresa privada. Són, en tot cas, les emissores institucionals municipals les que a nosaltres, els socialistes, ens interessen. Perquè, tal com estan definides a través d'un organisme que les coordina pels mateixos municipis que les sol·liciten, responen a principis que nosaltres també professem: autonomia municipal, descentralització, dret de tots els municipis a crear llurs propis mitjans de comunicació, caràcter de servei públic sense afany de lucre, intercomunicació entre governants i governats —aproximació, per tant, del poder municipal al poble—, i participació, i, en fi, alta qualitat tècnica i de contingut.

De sol·licituds per a instal·lar i fer funcionar aquests tipus d'emissores n'han entrat al Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació —si n'estem ben informats— unes noranta-dues. El *Boletín Oficial del Estado*, en allò que pertoca al bienni 1979-1980, adjudicava un total de cent vint emissores per a tot el territori de l'Estat, de les quals corresponien a Catalunya unes vint. Posteriorment —Ordre del 25 de març de 1981, BOE del 27 de març—, i en vista de la segona fase del Pla —bienni 1981-1982—, se n'han adjudicat cent vuitanta més per a tot l'Estat. No sabem les que correspondran a Catalunya, potser l'Honorable senyor Conseller ja ho sap, però si guardem les mateixes proporcions que en la primera fase, seran entre vint-i-cinc i trenta. Vint, posem, de la primera fase, i trenta d'ara, la Generalitat disposarà, doncs, de cinquanta concessions per a atendre més de dues-centes cinquanta sol·licituds, noranta-nou de les quals procedeixen dels Ajuntaments. Si, a més a més, cal distribuir, posem per cas, a parts iguals aquestes concessions entre emissores municipals i emissores comercials, a les municipals, els en correspondrien unes vint-i-cinc. La desproporció entre concessions disponibles i sol·licituds de concessió seria de noranta-dues a vint-i-cinc. Si s'imposa aquesta lògica, com sembla deduir-se del plantejament del Departament de Cultura, seixanta-set municipis estaran condemnats a quedar-se sense concessió. Per això, la segona part de la nostra pregunta és: què pensa fer el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació en vista a la legalització de les emissores municipals de tots els ajuntaments que les han sol·licitades? i, en conseqüència, quin tractament es donarà a aquelles que entrin en funcionament o persisteixin a funcionar sense la corresponent concessió?

Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta del senyor Lorda, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Bé, passo a contestar a la primera part de la pregunta.

La Constitució espanyola, en l'article 149, apartat 27,

estableix que l'Estat té la competència exclusiva sobre les normes bàsiques del règim de premsa, ràdio i televisió i, en general, de tots els mitjans de comunicació social, sens perjudici de les facultats de desenvolupament i execució que corresponguin a les comunitats autònomes.

És així que, d'acord amb la Constitució i amb el que assenyala l'article 16 de l'Estatut: «En el marc de les normes bàsiques de l'Estat, pertoca a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució del règim de radiodifusió i televisió en els termes i casos establerts en la llei que reguli l'Estatut Jurídic de la Ràdio i la Televisió.»

Aquest Estatut de Ràdio i Televisió, en l'article segon, apartat quart, concreta que l'atribució de freqüències i potències s'efectuarà pel Govern —pel Govern de l'Estat, s'entén—, és a dir, dintre l'informe dels serveis tècnics de l'Ens Públic de Radiotelevisió Espanyola, amb l'aplicació dels acords i convenis internacionals i amb les resolucions i directrius dels òrgans internacionals, als quals Espanya pertany i que vinculen l'Estat espanyol. Atès aquest marc jurídic en el qual la Generalitat té el deure d'actuar i coneixedors del Reial Decret 503 de 1981 de 6 de març de la Presidència del Govern de Madrid pel qual s'ampliava el termini establert per la Resolució de les sol·licituds de concessió d'emissores de freqüència modulada, el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat, redactà, el passat 16, o sigui, l'últim dia en el qual podia redactar-la, una ordre per la qual prorrogava el termini per a la concessió provisional de llicències, tot justificant que aquesta pròrroga es feia en funció de la decisió de l'Administració de l'Estat d'ajornar l'aplicació del Decret de 30 d'agost de 1980, pel gran nombre de sol·licituds —aquesta excusa, aquesta motivació és la que donava el Govern— que s'han rebut i també perquè pogués ser corregida correctament la manca de documents que hi havia en gairebé totes les peticions. D'aquesta pròrroga es va informar puntualment tots els diaris de Catalunya.

Sembla que podem convenir que no es tracta d'un incompliment per part de la Generalitat, sinó d'un ajornament ateses les especials circumstàncies en què s'ha trobat l'Administració central en un tema en què la Constitució i l'Estatut de Ràdio i Televisió li confereixen la competència amb l'atribució de freqüències i potències. Com és obvi, nosaltres no podem de cap manera fer les concessions a les emissores sense disposar de les freqüències i potències que el Govern ha de concedir.

D'altra banda, el Govern, en posar en funcionament, tal com ha dit el senyor Diputat, la segona fase prevista per a l'any 81-82, ha fet que coincidissin les concessions de la primera fase i de la segona per a resoldre el problema globalment, per la qual cosa nosaltres hem hagut d'actuar de la mateixa manera. Quant al que pensa dur a terme en vista a la legalització —tal com pregunta el senyor Diputat— de les emissores municipals de tots els ajuntaments que les han sol·licitades, puc dir el següent: la Generalitat, un cop li siguin atorgades les freqüències i les potències, d'acord amb l'informe preceptiu dels Serveis tècnics de l'Ens Públic de Radiotelevisió Espanyola, notificarà l'adjudicació provisional, prèvia a la concessió, a totes aquelles entitats, institucions o persones jurídiques a què, segons les normes establertes, els pugui correspondre la titularitat d'una emissora. Com és sabut, la Generalitat va

mantenint un criteri obert per a cercar solucions al gran nombre de sol·licituds que s'han presentat. Aquesta inquietud ha estat present en les converses tingudes amb els representants de l'Administració central i és —no puc negar-ho— aquesta pressió nostra la que ha fet que aquesta segona fase s'ajuntés a la primera perquè el nombre de les emissores a concedir al nivell d'Estat passés de 120 a 300.

Quant al nombre que toca a Catalunya, he de dir que aquest nombre de 20, en tot cas, és una apreciació que jo algunes vegades he fet, perquè és la meua tesi que ha de ser proporcional als habitants i no al territori, com vol l'Administració, i que el nombre de 18, que algunes vegades jo he dit, simplement com a aproximació, sembla que és assumit per determinats funcionaris, però jo, de moment, no en tinc cap certificació fins que no s'acabi aquest període; per tant, aquestes 45 més o menys, que representen sobre 300 el 15%, seria possible que fossin les concedides, però tampoc és exactament encara la decisió que ha pres perquè falta l'informe preceptiu.

En aquests darrers dies, en concret —tal com he dit fins ara— en el *Butlletí Oficial de l'Estat* de 27 de març, el Ministre de Presidència dictà una ordre d'aplicació de la segona fase. Aleshores, nosaltres pensem que si de cap manera no podran atorgar-se tantes concessions com sol·licituds s'han presentat, sí que podrà fer-se amb criteris més oberts dels que fins ara ens permetia la legalitat vigent. Malgrat això, cal recordar que la Generalitat ha de respectar en tot moment les normes jurídiques i, per tant, la nostra actuació es correspondrà sempre amb l'aplicació de la llei. El nostre objectiu és accelerar tant com es pugui la resolució dels expedients, tot recordant que les normes estableixen que els adjudicataris no podran efectuar proves d'emissió pública fins que aquella no hagi estat inspeccionada i aprovada pels serveis tècnics de la Direcció General de Mitjans de Comunicació. L'acte de conformitat final determinarà l'adjudicació definitiva de la concessió que serà publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat*. Solament després d'aquesta publicació, l'emissora podrà funcionar lliurement dintre de les normes generals de radiodifusió sonora. Això és l'article tretzè del nostre Decret 175 de 1980.

O sigui, que a mi em sembla que aquí hi ha dos problemes: un problema legal, en el qual nosaltres ens hem mogut sempre sense incompliment de cap mena, i en el qual nosaltres no podem transigir de cap manera que ningú incompleixi; una altra qüestió és una realitat que és la demanda d'aquest mitjà de comunicació per part dels ajuntaments, demanda lícita, però que també cal no oblidar que té una limitació de tipus físic que és que l'espai radioelèctric és limitat, que no hi caben, no solament per manca de concessió o de base legal, sinó fins i tot de possibilitats físiques, totes les emissores que es demanen. En una mateixa comarca hi ha vegades que set ajuntaments, un al costat de l'altre, demanen una emissora, i això no és possible. O sigui, que no solament hi ha una limitació de caire legal, perquè no som nosaltres qui determinem les freqüències i les potències que fan possible les concessions de les emissores, sinó que també, fins i tot, per més que tinguéssim la facultat de poder assignar nosaltres directament les freqüències i les potències, no ho podríem fer

sense tenir en compte aquesta limitació.

Per tant, quant a l'única alternativa possible que nosaltres veiem —si s'accepten absolutament les decisions legals i aquestes són respectades: jo crec que no podríem, ni seria bo per a ningú, que cap grup polític, ni cap persona, ni cap ajuntament, ni cap corporació privada o pública cregués que tenia el dret d'emetre sense l'autorització preceptiva que totes les lleis vigents demanen—, jo crec que sí que el que es pot buscar són alternatives a la funció que aquestes emissores podrien realitzar, com sigui, per exemple, l'agrupació de totes o de part d'aquestes emissores amb d'altres que tinguin una concessió donada; no ho sé, en tot cas el que no seria admissible és donar per situacions de fet una bel·ligerància, no crec que sigui la nostra posició.

D'altra banda, no és tampoc a la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació a qui li pertoca, evidentment, de fer de policia quant a aquest fet, ja que pertoca, evidentment, al Ministeri de la Governació i a través dels Governadors civils i és a ells a qui pertoca de decidir si ha d'actuar o no en aquests casos. En tot cas, nosaltres hem complert, intentem de complir i treure el màxim rendiment possible a les nostres facultats i intentem que el Govern central faci tot el possible perquè s'acostin al màxim a les necessitats d'aquest mitjà de comunicació.

Em sembla que amb això he donat resposta al que m'ha preguntat el senyor Diputat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, desitja replicar o repreguntar? Té la paraula el senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, he d'agraciar a l'Honorable senyor Conseller de Cultura la seva informació, que satisfà, en certa part, però que deixa alguns punts una mica confusos, i voldria aprofitar aquest espai que se'm concedeix per a fer algunes precisions. Efectivament, estàvem al corrent de la pròrroga que s'havia concedit a la sol·licitud de llicències pel Reial Decret 503/81, 6 de març, i hem de creure que el senyor Conseller l'única cosa que ha fet és imitar, diríem, les disposicions de l'Estat i ha aplicat la mateixa mesura aquí. Efectivament, el pretext era pel gran nombre de sol·licituds i per irregularitats en les instàncies i en la documentació exigides. I se suposa que el senyor Conseller ha vist aquestes mateixes dificultats en les sol·licituds que li han entrat a la Conselleria i ha aplicat el mateix criteri; ara, jo em pregunto si calia aplicar-lo, si calia aplicar-lo, perquè el Reial Decret 1.433 del 8 de juny del 79 que estableix —és una denominació una mica llarga— «el plan técnico transitorio del servicio público de radiodifusión sonora en ondas métricas con modulación de frecuencia», estableix dues fases, efectivament, amb una concessió: la primera fase 120 llicències i la segona 180. Però en l'ordre en què es determina la segona fase, l'ordre del 25 de març de 1981, a l'apartat primer, article segon, es diu curiosament que es donen per atorgades les llicències de la primera fase, i per això —diu el mateix paper— aquells que no obtingueren concessions ara poden tornar a sol·licitar-les valent-se de la mateixa documentació; és a dir, jo crec que la Conselleria podia haver solucionat pel seu compte totes les sol·licituds de la primera fase perquè en el Decret de la mateixa Conselleria es preveia el fet que entressin més

sol·licituds que no pas disponibilitats. Jo voldria subratllar l'enorme importància que té aquest assumpte, atès el moviment espontani que s'ha produït a tot Catalunya per part dels ajuntaments, en demanda d'aquestes emissores institucionals.

I, per acabar, jo em permetria aconsellar a l'Honorable senyor Conseller de Cultura —i passin per alt, si els plau, aquesta arrogància d'aconsellar el senyor Conseller— que en tot allò relacionat amb les emissores municipals es deixés assessorar o donés una certa audiència a l'òrgan permanent de les ràdios municipals, constituït a la tercera trobada de ràdios municipals —Vendrell, 14 de març—, òrgan que representa als ajuntaments que aspiren a tenir emissora municipal i reivindica el dret de tenir-la. És aquest dret allò que importa. Dificultats n'hi ha, tots ho sabem, però si és present aquest dret i la nova fesomia de descentralització i aprofundiment de la democràcia que donarien a Catalunya les emissores municipals, l'Honorable senyor Conseller és prou enginyós i tenaç —com ha demostrat manta vegades— per a vèncer-les, aquestes dificultats. Nosaltres, en allò que calgués, li donàriem tot el nostre suport.

Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Bé; només unes poques paraules.

En primer lloc, jo voldria aclarir —em sembla que ho he dit abans, però potser no ha quedat prou clar— que nosaltres no hem fet l'ajornament per les mateixes raons que ho ha fet el Govern; per a nosaltres no és un problema de dificultats de nombre i deficiències —que n'hi ha i moltes: de les 265 sol·licituds, més de la meitat no compleixen els requisits—, això no és problema. El problema és que nosaltres tenim una posició, mal que ens pesi, subsidiària: si el Govern no decideix quines freqüències dóna, nosaltres no podem fer les concessions; nosaltres no podem, materialment, atorgar una concessió si no ens donen, prèviament, la freqüència i la potència, i l'Estat s'ha trobat amb aquest problema amb què ell no comptava perquè com és obvi el Decret, el Reial Decret de l'any... no recordo de quin dia és, però de 1980, no preveia que la Generalitat tingués competències; i després, en sortir el nostre Decret, s'hagué de replantejar, l'Estat, la política a seguir en aquest camp. Són aquests dubtes, són aquestes contradiccions amb què s'ha trobat l'òrgan competent de l'Estat —que a més a més ha canviat, després de la constitució de l'ens públic de Radiotelevisió espanyola— que han fet que el Govern de l'Estat hagués de fer aquesta reflexió, aquest replantejament, aquest resoldre-ho tot de cop i no en dues parts, com de fet s'havia plantejat inicialment. I en no concedir-nos a nosaltres les freqüències i les potències, nosaltres —no per les mateixes raons, per imitació, sinó per necessitat— hem hagut d'ajornar la decisió perquè el Govern l'ha ajornada. I com que nosaltres necessitàvem el Govern, segons diu l'Estatut de la Ràdio i la Televisió, per a la concessió prèvia de potències i de freqüències, no podíem resoldre-ho. No es tracta d'enginy ni

de tenacitat; es tracta, simplement, de no tenir els elements jurídics per poder-ho fer.

Després, una cosa que voldria aclarir és que en la segona fase —la segona fase que l'Estat preveu, i la nostra segona fase, que nosaltres posem automàticament perquè si no tindriem la pèrdua d'aquesta oportunitat— s'admeten noves sol·licituds, o sigui que les 265 sol·licituds segur que augmentaran, o sigui que aquestes 45, 50, 40, les que sigui, emissores que nosaltres podrem concedir probablement, no són solament sobre les 265 que fins ara tenim, sinó que probablement —així ho hem d'esperar— s'hauran desperatat noves possibilitats, o nous desitjos de demanar-ne, i que a part que passaran automàticament a la segona fase els insatsfets de la primera fase, segur que augmentaran i aquests 265 seran molts més. Això és un aclariment perquè em sembla que en l'exposició del senyor Diputat no hi era prou clar. D'altra banda, quant a aquesta coordinadora d'emissores municipals, jo no sé si es pot dir ben bé la paraula que em deixi aconsellar per aquesta coordinadora. El que sí que puc dir és que conec aquesta coordinadora, hi estic en contacte, he presidit jo mateix una sessió de la coordinadora a Rubí, i sé que hi ha entre els seus membres, entre les persones que hi treballen, persones molt valuoses, molt preparades en aquest camp i en molts d'altres, i que el seu consell i la seva opinió són i seran sempre molt valuoses en aquesta Conselleria.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a la següent pregunta, que és la que formula la Diputada senyora Concepció Ferrer, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, al Consell Executiu, relativa a la problemàtica social de determinats sectors de població. Té la paraula la senyora Ferrer.

La Sra. FERRER I CASALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el 17 de març, l'Ajuntament de Figueres ordenà el que després s'anomenà «l'operació de neteja» del barri de Figueres anomenat el Culubret, en el transcurs de la qual es varen produir aquells desafortunats fets que suposo que són en el coneixement de tots vostès, perquè la premsa se'n féu ampli ressò; uns fets que evidentment hem de condemnar perquè varen lesionar, d'això no hi ha dubte, la dignitat i els béns de les persones que en varen resultar afectades.

Però tot i aquesta condemna que no podem deixar de fer els qui hem viscut de prop aquests esdeveniments, aquests fets, i que els hem pogut conèixer en tot el seu abast, no és aquest, pròpiament, el motiu de la meua pregunta. I no ho és per dues raons: en primer lloc perquè si som conseqüents amb els nostres plantejaments polítics, no crec que sigui oportú portar al Parlament un tema que és d'exclusiva competència municipal. Ho seria només en el cas que l'Ajuntament no hagués pres mesures per a pal·liar els danys que es varen ocasionar o per a intentar esclarir els fets i mirar així d'aplicar, de donar la responsabilitat a les persones que en resultin responsables. Però aquest no és el cas de l'Ajuntament de Figueres, perquè l'Ajuntament ha adquirit ja el compromís ferm, oficial, d'indemnitzar els afectats, i a més ha estat nomenada una comissió, la finalitat de la qual és la d'esclarir precisament aquests fets. Per tant, com dèiem, no crec que sigui adient que el Parlament tracti d'un tema en què els legítims repre-

sentants del poble de Figueres ja hi estan treballant.

En segon terme, tampoc no ho és, perquè el problema de fons que hi ha en els fets que es varen esdevenir a Figueres no és haver comminat unes determinades persones a abandonar les seves vivendes en dos minuts de temps i a les set del matí, ni tampoc si es varen destruir els béns d'aquestes persones. El problema de fons és molt més greu, tot i ser greu aquest que he esmentat, i de fet, el que va succeir a Figueres no ha estat sinó el detonant que els ha fet saltar de nou a la llum.

Un problema, a més, que no és circumscrit només a Figueres, sinó que pertany, que abasta tots aquells indrets de Catalunya on resideixen gitanos. El problema de fons que hi hagué en els fets que tingueren lloc a Figueres és el problema de la marginació social en què viu un important sector de població gitana que també viu a Catalunya. Un problema, una marginació, que reclama —i això ho hem pogut copsar en tota la seva urgència i en tota la seva gravetat— l'acció urgent del Govern, perquè l'abast d'aquest problema és tan ampli que aquest sí que depassa l'estricta competència municipal.

Una acció, a més, que creiem que ha de ser específica, perquè específic és el component cultural, la idiosincràsia d'aquest sector de població. Sabem, perquè ahir se'n va parlar a bastament en aquesta Cambra —a part que ja ho sabíem també perquè ho hem viscut, ho hem vist—, que el Consell Executiu està treballant ja en un programa d'actuació que ajudi a resoldre aquest tema de la marginació social a Catalunya, però donada aquesta especificitat de la qual parlava, una especificitat amb la qual hem de comptar, perquè ens ha de merèixer tot el nostre respecte, crec que qualsevol plantejament generalitzat que es pugui fer del tema resultarà inadequat. És per aquest motiu que la meua pregunta se cenyeix a aquest tema, de quines mesures pensa emprendre el Consell Executiu, de cara a resoldre el problema de la marginació social d'un important sector de població gitana que viu a Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, per a respondre la pregunta de la senyora Ferrer, té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors membres del Parlament, en contestar la pregunta de la il·lustre Diputada senyora Concepció Ferrer, no faré cap al·lusió als fets concrets i recents relacionats amb el tema de la seva pregunta, tant perquè aquesta és plantejada en termes generals, com perquè els dits fets són objecte d'una altra pregunta que haurà de contestar tot seguit el meu honorable col·lega senyor Vidal i Gayolà, Conseller de Governació.

El problema objecte de la pregunta a la qual tinc l'honor de contestar, no és recent ni privatiu de Catalunya. Es planteja a tot l'occident d'Europa, a partir del començament del segle XV, en què una collectivitat nòmada, procedent del nord-est de l'Índia, en un lent moviment vers l'oest, que dura segles, arriba a casa nostra. Al llarg de cinc segles i mig, la convivència amb aquesta comunitat ha passat entre nosaltres per fases molt diverses; sovint, amb una evident conflictivitat i amb resultats discriminatòris, que s'accentuen sobretot durant el segle XVI fins a

finals del XVIII. Durant aquests segles, un cert nombre dels elements d'aquesta comunitat s'han fos dins el conjunt de la societat catalana per vincle matrimonial; altres s'han integrat plenament, adoptant la llengua i manera de viure del país, però han conservat llurs trets físics, per haver mantingut l'endogàmia. S'han especialitzat en determinades activitats professionals, i matisen llur parla amb expressions i modismes característics. Però n'hi ha d'altres, i són els qui plantegen problemes, que no s'han integrat, ni s'han fos, que es mantenen el marge de la nostra societat i no s'adapten a la seva manera de viure i a llur torn resulten ser marginats —més o menys conscientment— per la societat catalana.

La solució d'aquests problemes no és fàcil, perquè un canvi tan radical en la manera de viure com el que representaria llur integració no pot produir-se ràpidament ni sense propiciar-la d'una manera o altra. El Govern de la Generalitat, que vol ésser fidel al principi d'igualtat de drets de tots els ciutadans de Catalunya i vol superar tota marginació, comprèn que en la qüestió que estem analitzant —i dins les competències que té i les que haurà de tenir— podrà adoptar mesures en tres camps diferents: en el de política territorial, en el d'ensenyament i en el d'assistència social.

Quant al primer, cal recordar que l'article 9 de l'Estatut ens dóna competència exclusiva en matèria d'habitatge, però cal tenir present que els serveis referents a l'Institut Nacional de l'Habitatge, i en concret tot allò que té relació amb l'habitatge de promoció pública, no ha estat encara traspassat.

Tot i això, en el cas concret dels grups marginats, la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques té pensat de realitzar uns estudis perquè quan siguin traspassats aquells serveis, coneguem exactament les necessitats dels dits grups en ordre a l'habitatge. Aquesta voluntat s'ha vist, però, coartada per la disminució soferta al Pressupost en la part prevista per a aquesta finalitat.

En l'àmbit de l'ensenyament ha estat creat un grup de treball per a emprendre accions concretes encaminades a preveure la formació de personal especialitzat per a regir escoles especials que respectin les característiques que constitueixen la identitat de la població gitana.

Quant a la Direcció General de Serveis Socials, es troba en fase de recollida de dades per a l'elaboració d'un estudi sobre la realitat gitana a Catalunya, que ens permeti de conèixer exactament la singularitat, presència i abast d'aquesta població a casa nostra. I no cal dir que aquest coneixement haurà d'ésser tingut molt en compte en redactar el projecte d'una propera i indispensable llei de serveis socials.

Espero que el que acabo d'exposar sigui considerat suficient per la il·lustre senyora Diputada interrogant.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Ferrer desitja replicar o repreguntar el senyor Conseller?

La Sra. FERRER I CASALS (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, només per agrair també al Conseller Adjunt a la Presidència l'explicació que m'ha donat, i en fi, mostrar com a mínim la meua certa tranquil·litat perquè veig que aquest tema preocupa el Consell Executiu, i que

per tant, si el preocupa, probablement entre tots podrem posar-hi una solució.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la pregunta formulada pels Diputats senyors Xavier Guitart i Daniel Terradellas, del Grup Socialista, que pregunten a l'Honorable senyor Conseller de Governació sobre l'operació de neteja prop del barri Culubret de Figueres. Per a formular la pregunta té la paraula el Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en principi no és normal, no es tracta de replantejar una mateixa qüestió, un mateix tema, de fer-lo dues vegades. No és aquesta la intenció, sinó que en principi mantinc aquesta pregunta perquè entenc que és lleugerament diferent, té matisos suficientment diferents dels que ha presentat la Diputada senyora Concepció Ferrer i que ha contestat molt bé l'Honorable Conseller Adjunt a la Presidència.

Nosaltres entenem —i m'excusaran que no allargui el tema, perquè la presentació sí que s'ha fet, els diaris també n'han parlat, m'excusaran, doncs, que no presenti el tema, que ja està presentat— però la senyora Diputada deia que no és legítim parlar en aquest Parlament d'aquest tema. Ho ha dit. Miri, és clar, nosaltres pensem que sí, i n'expliquem els motius. Nosaltres pensem que és legítim, tot i salvant l'autonomia de l'Ajuntament de Figueres, tot i respectant la seva manera de fer i les seves tasques.

Nosaltres entenem que en l'operació de neteja, aquell dia, aquell matí, a part de la policia municipal, va fer-hi acte de presència també la policia nacional i també la guàrdia civil. La va demanar l'Ajuntament, i hi va tenir, diguem, accés, aquesta petició. A nosaltres ens sembla que aquesta és una qüestió que depassa estrictament l'àmbit municipal, i és per això que formulem la pregunta en aquest Parlament. Però a part d'aquest tema —i aquí nosaltres és quan demanem responsabilitats, perquè ens sembla que s'han de demanar, perquè això no pot passar ni a Catalunya ni arreu del món, és per això que demanem aquestes responsabilitats—, a part d'això hi ha un tema, i és que aquesta operació de neteja, se'n digui com se'n vulgui dir, desgraciada, que va ser titllada d'acte vandàlic en els diaris, i de «redada policial», i va tenir qualificatius pitjors, resulta que es va fer sense cap previsió del nou allotjament d'aquestes famílies gitanes que allí habitaven de feia anys. I ens trobem ara que l'Institut Nacional d'Ocupació té una nau a Figueres que té, òbviament, una altra finalitat que la de donar allotjament a unes famílies gitanes que han estat tretes del lloc en el qual estaven i que nosaltres pensem que no havien d'estar tampoc. En tot cas, òbviament, la solució havia de ser una altra. I, encara més, ens preocuparia la possible solució al problema, és a dir, el nou allotjament d'aquestes famílies per tal que no es torni a produir una situació de barraquisme, de marginació, que justificaria d'aquí a poc temps o un temps determinat una segona o una tercera operació de neteja com la que acabem de viure.

I és tot això que supera l'àmbit municipal. I tot i respectar l'Ajuntament de Figueres, del qual una mínima part de membres del consistori coneixia aquesta operació, és per això que entenem que la qüestió depassa l'àmbit municipal i el plantejem a aquest Parlament amb ànim que no torni a

succeir cap vegada més una cosa com aquesta i amb ànim que tinguin solució, una solució concreta i eficaç, aquestes famílies que avui estan allotjades a l'Institut Nacional d'Ocupació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar les preguntes dels senyors Guitart i Terradellas té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, sense entrar en la valoració dels fets i cenyint-me estrictament a les preguntes que m'han estat formulades, voldria això no obstant fer una precisió per a centrar el tema. Suposo que les senyores i els senyors Diputats tenen ja una informació prou precisa sobre aquests fets, però, no obstant això, voldria fer-hi una precisió, com deia, aclaridora.

S'ha plantejat aquest tema, i se n'ha parlat a bastament, com d'un tema de neteja. I aleshores ha quedat confús si es tractava de netejar un espai físic o es tractava de perseguir materialment i físicament una comunitat, en aquest cas la comunitat gitana. Hi ha hagut interpretacions per a tots els gustos. Jo voldria dir, en tot cas, com ja ha dit molt bé el senyor Guitart, per a portar el tema en les seves justes proporcions a aquesta Cambra, que per les informacions que jo en tinc, del que es tractava, tot i que hi ha hagut uns fets molt desgraciats, era de netejar un espai físic, del qual, per les informacions que també en tinc, es varen treure vint-i-quatre camions de runa.

Concretant-me ja a les preguntes. Quina és la informació que ha obtingut el Departament de Governació dels fets esmentats? Bé, ha obtingut la informació procedent de les actes dels plens i de les comissions permanents que amb tota puntualitat tramet al Departament de Governació l'Ajuntament de Figueres. I ha obtingut a més una informació addicional que el Departament de Governació i el Conseller personalment haurien demanat, però que no va tenir necessitat de fer-ho, perquè l'endemà mateix va rebre la visita de l'Alcalde de Figueres per explicar-li també la seva versió dels fets. He de dir que en les actes de l'Ajuntament consten, no només la versió de l'Alcalde, sinó la versió i l'opinió de tots els grups polítics presents. Aquesta és la informació que he obtingut dels fets esmentats. Considero que és la informació menys alterada, més correcta, més concreta, i evidentment he obtingut la informació a la qual ha tingut accés tota la població a través dels mitjans informatius.

Se'm pregunta, en segon lloc, quines són les responsabilitats que segons aquesta Conselleria s'han de demanar. A mi em sembla que estem en un tema d'aquells que han sortit diverses vegades en aquesta Cambra de respecte a l'autonomia municipal. L'Ajuntament de Figueres, en una sessió extraordinària tinguda el dia 23 de març de 1981 per tal de debatre el tema pel qual ara se'm pregunta, va prendre per unanimitat l'acord de crear una comissió que estudiés justament quines eren les responsabilitats i quines les accions que calia emprendre. Entenc que, per respecte a l'autonomia municipal, i en aquest cas per respecte a l'autonomia de l'Ajuntament de Figueres, el Conseller de Governació s'ha d'abstenir d'intervenir en aquest tema, deixant que sigui el mateix Ajuntament qui resolgui en aquesta matèria, i en tot cas, evidentment, no manifestant

opinions que poguessin d'alguna manera representar interferència en el camí de les accions legals que puguin haver emprès o que pensin emprendre les parts implicades.

A la tercera pregunta que se'm fa se'm diu: «En el marc de la necessària protecció civil a què tenen dret tots els ciutadans en un país democràtic, quines mesures existeixen o es pensen prendre per tal d'evitar que fets com aquest es tornin a produir?» Bé, aquesta és una responsabilitat, la que fa referència als fets concrets, bàsicament gairebé jo diria que exclusivament de l'Ajuntament de Figueres, que és d'on va sortir, a través d'un dels seus regidors, pel que he pogut llegir a les actes i he pogut conèixer després, l'ordre de dur a terme les actuacions concretes a les quals fem referència. I en tot cas, si hi hagués alguna altra implicació, si algú hagués de prendre alguna altra mesura addicional, haurien de ser les autoritats de l'Estat responsables de l'ordre públic que varen afegir les seves forces al concurs d'aquesta operació. Però, en tot cas, entenc que qui ha d'evitar que es tornin a produir fets d'aquesta mena és el mateix Ajuntament, que qui ho han d'evitar en tot cas són els tribunals quan, si el cas arriba, hagin de veure les demandes que siguin presentades contra les persones que puguin haver actuat en aquest cas. Però, ho repeteixo, en el marc del respecte a l'autonomia municipal la Conselleria de Governació s'ha d'abstenir d'intervenir-hi d'una manera directa.

En quart lloc, se'ns pregunta «quines mesures pensa prendre aquesta Conselleria d'acord amb les altres instàncies afectades per tal d'aconseguir que es resolgui correctament la situació d'habitatge d'aquestes famílies i d'altres en circumstàncies similars, per tal d'evitar que de nou es produeixin situacions de barraquisme o de marginació». L'Honorable Conseller Adjunt a la Presidència ha fet alguna referència a aquest tema, traslladant-lo a un pla més general. En tot cas, jo no tinc competències sobre qüestions d'habitatge, com molt bé saben les senyores i senyors Diputats. No cal dir, no obstant això, que jo donaré tot el suport que faci falta des del Consell Executiu a una política que tingui per finalitat evitar la situació de manca d'habitatges de famílies d'aquest tipus i d'altres similars, tal com se'm demana a la pregunta formulada.

Res més, moltes gràcies senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Guitart i Terradellas desitgen replicar o repreguntar al senyor Conseller?

El Sr. GUITART (*de l'escó estant*): Breument, des de l'escó, senyor President. L'explicació de l'Honorable senyor Conseller de Governació és una explicació molt concreta, molt puntual, a cada pregunta. Jo en trec la conclusió que el Consell Executiu no té res a veure amb el tema, que se n'inhibeix absolutament, i em sembla que això no és bo per a la Generalitat, no és bo per a Catalunya. No és bo que el Consell Executiu ens digui que se n'ha assabentat únicament a partir de l'Ajuntament de Figueres, l'autonomia del qual nosaltres, insisteixo, respectem, com la de tots els ajuntaments. Però a més hi ha altres forces que hi han intervingut. Nosaltres voldríem saber si és que la Junta de Seguretat, en aquest cas la coordinació, ha de servir també per a això, per a parlar-ne, perquè això no succeeixi. I nosaltres voldríem d'alguna manera que

l'autoritat moral de la Generalitat es fes sentir en aquests casos i en altres de similars.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller vol afegir-hi quelcom?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*): Sí, també des de l'escó, senyor President. El Conseller de Governació creu que el Consell Executiu ha de seguir una línia de conducta i l'ha de seguir d'una forma recta. En aquest cas, la línia de conducta que s'ha imposat el Consell Executiu, a més a més impulsada des d'aquest Parlament diverses vegades, és la de respectar estrictament l'autonomia municipal. Aleshores, nosaltres pensem que no hem de variar aquesta línia de conducta perquè se'ns demani des d'un grup polític, a la Cambra, o a través d'una pregunta d'un determinat Diputat. Entenem que el respecte a l'autonomia municipal ha de ser sempre estricta, tant en un cas, que pot ser aquest, com en d'altres casos, que poden ser d'un altre signe o d'un altre ordre.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la darrera de les preguntes incloses en l'ordre del dia de la sessió que estem acabant. És la formulada pel Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista, al Consell Executiu sobre estructuració i consolidació del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. El Diputat senyor Ayguadé té la paraula.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, sense ànim de polemitzar, però marcant l'èmfasi, marcant les tints sobre la problemàtica agrària que repetidament, i només cal llegir els diaris de l'última setmana i avui més que mai, ha estat sofrint, greuges comparatius i atemptats molt importants. Només cal llegir el greuge que suposa per a Catalunya la discriminació, amb un diferent tracte, en la sequera, per exemple, en temes tan importants com són importacions de bestiar, quan les nostres cambres frigorífiques són plenes. I jo, marcant l'èmfasi sobre tota aquesta problemàtica que faria interminable la meva exposició avui aquí, però amenaçant ja la Cambra que em vull fer el Diputat més pesat repetint aquests temes, i repetint-me també una altra vegada davant l'atemptat que està sofrint avui la pagesia catalana—després ho pagarà tota la societat catalana; això no vol dir tots els sectors socials, vol dir tota la societat, vostès també, absolutament tothom—, penso que, complint l'obligació d'oposició, hem de portar aquí, a aquesta Cambra, una sèrie de petits problemes, que no són tan petits, perquè sempre toca les de perdre a l'agricultura.

L'Estatut d'Autonomia i la Constitució al poble de Catalunya ens dona la possibilitat d'autogovernar-nos, però també d'autogovernar-nos molt més bé. I això vol dir replantejar la nostra Administració, això vol dir no copiar, per dir-ho d'alguna manera, els plantejaments que avui—és prou demostrat—no funcionen a la resta de l'Estat espanyol. I això vol dir que hem de definir les esferes competencials i també els nostres àmbits d'actuació. Així, nosaltres pensem que s'hauria d'haver plantejat, d'alguna manera, com haurien d'haver estat fetes les transferències de les nostres competències en matèria d'agricultura, que aquí també la Constitució i l'Estatut ens donen plenes competències.

Nosaltres veiem sovint que se'ns traspassen algunes qüestions en què després tenim competències, però no se'ns en traspassen altres i s'entra en conflicte. Així, per exemple, en aquests moments un veterinari titular té part de les seves funcions que són competència de Madrid i part de les seves funcions que són competència de Catalunya. Tenim el traspàs fet d'ICONA i, en canvi, no tenim, per exemple, tots els traspàsos fets en producció vegetal. Entrem, per tant, en un conflicte, un conflicte entre una disbaixa que només porta, d'alguna manera —i això ho vull remarcar—, a la desorientació dels nostres pagesos i també dels nostres professionals. Però també, i aquesta és una qüestió molt important, hauríem d'entendre que hi ha un conflicte entre les mateixes Conselleries, de la mateixa manera que hi ha un conflicte— no un conflicte polèmic, però sí un conflicte— també entre els diferents Ministeris.

Així veiem un conflicte entre Agricultura i Indústria sobre el tema d'indústries agràries; entre el d'Agricultura i Obres Públiques entorn de temes d'aigua i comunicacions rurals; entre el d'Obres Públiques, Administració Territorial i Agricultura amb els espais naturals protegits; entre Sanitat, Agricultura i Governació sobre el tema de la sanitat animal; entre Cultura i Agricultura entorn del denominats paratges naturals, també denominats per Madrid «pintorescos»; entre Comerç i Agricultura entorn del tema de la qualitat o amb el tema de les importacions, perquè el Ministeri de Comerç autoritza importacions que el Ministeri d'Agricultura defineix fins i tot en molts casos de no necessàries, i fins i tot en molts altres de nefastos per a l'economia agrària del país.

Ja no entraria en els conflictes que es donen entre els mateixos Ministeris o les Conselleries dels organismes autònoms també creats. És això, i avançant que sé que s'han fet una sèrie de comissions interconselleries, o interministerials, també, a nivell de Madrid, que, aquestes comissions, en el moment que no tenen definides d'alguna manera les seves competències pròpies sense una capacitat de decisió pròpia, sense la vinculació dels diferents centres de govern que la formen, no és res més que comissions informatives i informals, en les quals sempre els toca les de perdre a aquells que tenen menys força. I en aquest cas, sempre és l'agricultura. Sempre és l'agricultura. Ho repeteixo dues vegades, perquè si fent-me pesat aquesta Cambra va entenent això, suposo que després, el dia de demà, tots en sortirem beneficiats.

Això és el que ens porta a fer la següent pregunta: el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en l'actual fase d'absorció dels traspàsos realitzats per l'Administració de l'Estat, es troba davant una doble problemàtica, la solució de la qual serà determinant per a la definitiva estructuració i consolidació d'aquest Departament. El primer problema està que els traspàsos al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca es fan partint de la premissa següent: que els béns, serveis i potestats que es transfereixen, es troben actualment atribuïts al Ministeri d'Agricultura. Això implica que un problema típic de l'Administració de l'Estat es reproduïx en l'àmbit de la Generalitat: la confusió i l'atribució errònia de competències entre els diferents Ministeris; la solució d'aquest problema, per part de la Generalitat, ha de plantejar-se a partir d'una clara

definició del nivell competencial de cada Conselleria, així com de la formulació d'una política global sobre la divisió competencial dels diversos Departaments amb independència de l'organització institucional de l'Estat, sempre que això sigui possible d'acord amb el que estableix l'Estatut d'Autonomia.

Davant la problemàtica exposada, cal fer la següent pregunta al Consell Executiu, expressada com segueix: ¿Té prevista el Consell Executiu alguna actuació que permeti el replantejament competencial a les diferents Conselleries, amb l'objecte d'evitar interferències i buits d'actuació, avui tant freqüents a nivell estatal? Quins sistemes hi ha previstos, en cas que existeixin, per a aquest replantejament? Quines són les previsions de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per a procedir a la seva reestructuració orgànica i/o competencial en relació amb el procés de transferències de l'Administració de l'Estat?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per contestar la pregunta del Diputat senyor Ayguadé, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc unes breus paraules per agrair al Diputat senyor Ayguadé l'anunci de la seva pesadesa en defensar l'agricultura a Catalunya. Veurem qui pesa més, perquè jo també penso ser pesat, estem d'acord.

En segon lloc, senyor Diputat, esperaré, espero donar resposta a la seva pregunta amb un estalvi màxim de paraules, com es fa en el món pagès quan es volen entendre en les seves converses. Tocant al seu primer paràgraf, cal dir-li que la completa organització del Departament —per aquest i per tots els Departaments, ja que vostè ho planteja, de tipus general—, només s'aconseguirà quan la Generalitat disposi de tots els béns, serveis i potestats que li serveixin per exercir totes les competències previstes per la Constitució i l'Estatut, siguin pròpies o delegades. In encara amb limitacions, doncs, les necessitats canviants del país, per la seva mateixa dinàmica, i les diverses concepcions dels diferents governs que ens poden substituir al llarg del temps, fan molt difícil aquesta definitiva estructuració i consolidació de què vostè para, i no sé si és, per tant, un fi desitjable. Quant a la premissa que ens expressa en el seu segon paràgraf, és realment, fins ara, una constant en totes les transferències, que ve donada mentre no es compleixi el que deïem abans, per la mateixa mecànica dels traspàsos, lligats a un o un altre Ministeri, i pel reconeixement dels drets dels funcionaris transferits, i la naturalesa mateixa de les valoracions. Pel que fa a la confusió i a l'atribució errònia de competències, mentrestant, repeteixo, no disposem de totes les transferències, i potser més endavant també, perquè avui les actuacions dels diversos departaments estan cada vegada més relacionades, més entrecreuades, i hi ha més concomitàncies, el Consell Executiu va anunciar de moment, la creació —i ha creat— una sèrie, com vostè deia, de comissions interdepartamentals, i ha dit de moment, i organismes autònoms, amb representació dels diversos Departaments, per tal d'evitar les interferències i omplir els buits que es puguin produir, i si es produeixen malgrat tot situacions de disfuncionalitat, el Consell Executiu es plantejarà, lògica-

ment, la reorganització de les competències dels Departaments.

Finalment, i concretant quant al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la situació general del sector agrari a Catalunya i dels problemes que té plantejats, requereixen una aproximació que respecti les característiques pròpies del sector i del país, per tant, en el sentit de donar una via pròpia a les solucions dels problemes agraris i rurals, l'Administració autonòmica de Catalunya ha d'adequar la seva organització i el seu funcionament als problemes que es poden resoldre dins de l'àmbit natural i propi donat per l'Estatut i la Constitució. L'actual organització i el seu funcionament s'han de considerar, d'una banda, limitats per les reflexions anteriors, i per altra, per les condicions també establertes per la Disposició Transitoria Sisena, 1.5, que és fa que la referència als funcionaris, com deïem. És en qualsevol cas, des d'aquest punt de vista, doncs, una organització transitòria, finalista cap a problemes immediats, en part heretats del passat, i problemes urgents que sorgeixen en aquesta agricultura dinàmica de manera constant, i per altres problemes de naturalesa imprevisible. Amb tot, encara que parcialment, el Departament, al llarg de la seva breu història, ha anat creant aquells òrgans que han semblat més urgents, i que al mateix temps, amb la seva creació, no condicionaven determinats futurs desenvolupaments del conjunt del Departament. Vegin-se els organismes autònoms que vostè ha citat, els serveis de relacions agràries, el servei de producció de la qualitat, el servei de sanitat animal creat abans que ens fossin transferides les funcions, i els serveis centrals mateixos, que no ens transfereixen de cap de les maneres.

Una organització més definitiva, a la qual es va, haurà de reflectir en tota la seva magnitud, les necessitats dels diferents sectors productius agraris de Catalunya, la seva orientació tècnica i comercial i el seu variat arrelament geogràfic. Una tasca que contempli aquest ample ventall d'aspectes, no pot ésser escomesa de forma aventurada o prematura i, en tot cas, exigeix, al nostre entendre, l'acompliment de la fase de transferències que queda encara pendent.

Senyor Diputat, espero haver contestat la seva pregunta, fent-li els aclariments que convingui, i amb això finixo.

Senyor President, senyores i senyors Diputats...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ayguadé desitja replicar o repreguntar?

El Sr. AYGUADÉ (*de l'escó estant*): No, només dir-li al senyor Conseller agraint la seva intervenció, però sí fent èmfasi en el fet que no cal esperar a totes les transferències per estructurar el Departament. No cal fer-ho per una senzilla raó: perquè quan ens vingui, i en alguns casos ens vénen molt barrejades, llavors resulta que no sabem on posar-les, i com que segurament, i com s'ha dit fa un moment, el Consell Executiu segueix una línia molt recta, és possible que es trobi amb tal quantitat de pedres i murs que només faci que ensopegar.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, hem esgotat l'ordre del dia d'aquesta sessió. D'aquí a vint minuts, començarà la sessió específica per a la qual han estat convocats, relativa al recurs d'inconstitucionalitat

presentat pel Govern respecte a la Llei de Transferència Plena de les Diputacions.

S'aixeca la sessió.

(*Són dos quarts i mig d'una del migdia.*)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 21

S'obre la sessió a un quart i dos minuts de dues del migdia. La composició de la Mesa és la mateixa que en la sessió adés aixecada.

Ordre del dia

Punt únic: Acordar sobre la compareixença en el recurs interposat pel President del Govern contra la Llei 6/1980, de 17 de desembre, del Parlament de Catalunya, sobre Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat.

(*Comença la sessió a un quart i dos minuts de dues del migdia.*)

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. D'acord amb l'article 134 del nostre Reglament, el Ple ha estat convocat en convocatòria específica per recordar sobre la compareixença en el recurs interposat pel President del Govern contra la Llei 6/1980 de 17 de desembre del Parlament de Catalunya, sobre Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat.

Ha arribat a la Mesa una proposta d'acord de la qual el senyor Secretari donarà lectura, i que tinc entès que és subscrita per tots els Grups parlamentaris. No; el Grup..., per això, he volgut precisar la qüestió... És a dir, per tots els Grups parlamentaris amb l'excepció del Grup de Centristes. (*Pausa.*)

El Sr. SECRETARI SEGON: La proposta d'acord diu: «El Parlament de Catalunya acorda:

»Primer. Personar-se, per mitjà del President de la Cambra, en el recurs d'inconstitucionalitat promogut davant del Tribunal Constitucional pel President del Govern contra la Llei 6/1980, de 17 de desembre, del Parlament de Catalunya, sobre Transferència Urgent i Plena de les Diputacions Catalanes a la Generalitat.

»Segon. Defensar la constitucionalitat d'aquesta Llei.

»Tercer. Autoritzar la Mesa del Parlament perquè, escoltada la Junta de Portaveus, amb l'assessorament que estimi convenient, formuli les al·legacions oportunes en el dit procediment.»

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup parlamentari desitja que aquesta proposta d'acord sigui votada per parts? (*Pausa.*) Senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): El nostre Grup desitjaria que cada un dels punts fos votat separatament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Anem, doncs, a votar el primer punt, que em penso que tots els senyors Diputats recorden i del qual, per tant, potser no és necessari repetir-ne la lectura. El primer punt fa referència únicament a comparèi-

xer davant del Tribunal per mitjà del President de la Cambra.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest punt, que es posin dempeus.

El Reglament exigeix majoria absoluta, de manera que hem de procedir al recompte dels senyors Diputats presents, que veig que tots ells, unànimement, voten a favor de la compareixença; però hem de saber si hi ha majoria absoluta.

Aquest punt primer ha estat aprovat per la unanimitat dels presents: en aquest cas, per 104 vots. Per tant, si és que, com sembla, es necessita majoria absoluta, la majoria absoluta ha estat obtinguda.

Passem ara a votar el segon punt, que diu: «Defensar la constitucionalitat d'aquesta Llei.» Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest punt, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El segon punt de la proposta d'acord ha estat aprovat per 91 vots a favor i 13 en contra.

Passem ara a votar el tercer punt, que diu: «Autoritzar la Mesa del Parlament perquè, escoltada la Junta de Portaveus, amb l'assessorament que estimi convenient, formulï les al·legacions oportunes en el dit procediment.»

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estigui en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El tercer punt ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Queda, doncs, aprovat l'acord sobre compareixença davant del Tribunal Constitucional per el recurs d'inconstitucionalitat promogut respecte a la Llei de Transferència Urgent i Plena de les Diputacions Catalanes a la Generalitat.

Algun Grup parlamentari desitja explicar el vot? (Pausa.)

En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, el Diputat senyor Borja.

El Sr. BORJA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya pensa que, davant de la presentació del recurs d'inconstitucionalitat d'una de les primeres lleis i, evidentment, de les lleis més significatives que ha fet aquest Parlament, és important una presa de posició política del Parlament de Catalunya davant d'un fet que ens sembla que és una demostració de la voluntat antiautònoma del Govern central de l'Estat.

Ens trobem en una situació en què, com a *Alicia en el País de las Maravillas*, es talla el diàleg i se'ns diu: «el que és important és qui mana, qui té el poder». I davant d'això, a nosaltres ens sembla que el Parlament de Catalunya ha de posar la raó al seu costat i hi ha també, la força legítima, la força legal que li donen les lleis de l'Estat espanyol, que li dona l'Estatut, que li donen les eleccions per sufragi universal, aquesta força, l'ha de posar sobre la taula.

En l'inici de l'Estat de les autonomies no mana només el Govern central de l'Estat, no es tallen els diàlegs suspent les lleis. Estem a l'inici d'un procés de redistribució del poder polític; i és aquest procés democràtic, plenament

democràtic, que no és un procés que enfronta, com en moltes altres qüestions, partits d'un signe social o d'un altre, sinó que enfronta dues concepcions de l'Estat i que sobretot enfronta aquells que durant molts anys, durant segles han concentrat al centre tot el poder polític, davant aquelles forces que des de la perifèria pugnen per participar en el poder polític. És davant d'aquest fet que ens sembla que les forces polítiques catalanes, que tinguin clarament una voluntat autònoma i democràtica, han de pronunciar-se. I han de pronunciar-se, primer de tot, reclamant el seu dret legal, perquè el problema d'aquesta Llei no és un problema tècnic, no és un problema d'algunes formulacions incorrectes. En aquest mateix Parlament s'ha proposat que es facin modificacions. Sabem que el recurs d'inconstitucionalitat no afecta aquestes modificacions, no afecta ni tan sols aquests articles; afecta la potestat legislativa del Parlament de Catalunya; afecta la competència que l'Estatut reconeix, la competència exclusiva de regular el règim local.

Senyores Diputades, senyors Diputats, si en un país amb una estructura capitalista concentrada com el que vivim, i tenint en compte la Constitució, aquest Parlament té poca capacitat legal i real per a incidir en la política social i econòmica; si, per les raons legals i polítiques que tots coneixem prou bé, aquest Parlament té poques possibilitats legals i reals per a incidir en tota la política de seguretat d'ordre públic; si, a més a més no podem incidir, no podem legislar sobre el règim local, sobre l'organització del territori, què pot fer aquest Parlament?

Aleshores, potser sí que els Parlaments autonòmics representen una malversació social i política. Aleshores, potser sí que haurem de, o bé convertir-nos en un Parlament que faci legislació ecològica, simplement, o bé, en tot cas, declarar-nos en vaga perquè no podrem fer altra cosa. (*Rialles en un sector de la sala.*)

Tenim competència, tenim competència que reconeix la Constitució, que reconeix l'article 152.3 de la Constitució, i no m'explico, perdó, i no vull explicar, aquesta competència, que els senyors i les senyores Diputats coneixen prou bé, i que el mateix dictamen del Consell Jurídic Assessor de la Generalitat ja va establir.

Tenim una competència clara, reconeguda per l'Estatut, en l'article 5 i en l'article 9.8 de l'Estatut. És veritat que la Constitució diu que l'Estat té la competència sobre el règim jurídic de les administracions públiques, però si no ens entenem definint d'una manera estricta, rigorosa, el que vol dir el règim jurídic, si s'entén règim jurídic com tot, com tot, aleshores, aleshores, evidentment, és que a la Generalitat fins i tot l'organització de cada Conselleria dependrà d'una llei de l'Estat. I això perquè si sota el règim jurídic no s'entén el procediment, no s'entén el sistema de recursos, si no s'entén l'organització, si no s'entenen les competències, aleshores evidentment que no podem legislar sobre res que afecti l'organització, ni de la Generalitat, ni de les Diputacions, ni de les comarques, ni dels municipis.

Però això seria una aberració. En tot cas, això seria deixar el Parlament de Catalunya sense cap competència real per a organitzar-se, per a organitzar Catalunya. Això seria, evidentment, trencar des del seu inici el procés de construcció de l'Estat de les autonomies; perquè l'Estat de

les autonomies no és un poder central multiplicat per Administracions perifèriques de tota mena, que a més deixa subsistir poders secundaris i poders dependents que són al mateix nivell pràcticament: les comunitats autònomes, les províncies i els municipis. L'Estat de les autonomies es basa en les comunitats autònomes, i aquestes comunitats autònomes, per raons polítiques, a més a més de les raons tècniques, a més a més de les raons de combatre l'uniformisme, a més a més de les raons que suposa que l'organització municipal d'Astúries o de Galícia no es pot regular de la mateixa manera que la d'Andalusia o que la de Catalunya, que responen a un territori, que responen a un hàbitat, que responen a uns hàbits molt diferents... Aleshores, l'Estat de les autonomies suposa que és el Parlament, que és la Generalitat la que ha de tenir la competència exclusiva per a organitzar províncies o regions, comarques o entitats supracomaricals, municipis, districtes, barris; és a dir, no estem davant d'un problema de tècnica jurídica sobre determinats articles de la Constitució, estem davant d'un dels fets més greus de l'ofensiva antiautonòmica que en aquests moments hi ha, sobretot, contra Catalunya, perquè és a Catalunya on, amb totes les limitacions que coneixem prou bé, ha començat realment la construcció d'un inici de poder polític, i és per això que l'ofensiva antiautonòmica s'adreça sobretot a Catalunya, i és davant d'això que ens sembla fonamental que les forces polítiques catalanes, independentment de les seves diferents orientacions sobre problemes socials, econòmics, culturals, a l'hora de defensar que a Catalunya, en el marc de la Constitució, en el marc de l'Estatut, hi hagi poder polític, han d'actuar unitàriament, han d'actuar conjuntament, que el Parlament de Catalunya s'ha de pronunciar sobre la competència exclusiva que té per a legislar sobre règim local, que hem de legislar ràpidament la Llei d'Organització Territorial, la Llei del Govern Local de Catalunya, perquè, senyores Diputades i senyors Diputats, si no fem això aquest Parlament no serveix, si des de Catalunya no construïm de veritat l'Estat de les autonomies per a tot Espanya, aquesta Espanya de la qual ara es vol defensar tant la unitat és una Espanya que no serveix, aquesta Espanya que provoca avorriment i ràbia, aquesta Espanya que va fer dir al mateix Cánovas del Castillo, quan es discutia la Constitució de la Restauració, «que es español el que no puede ser otra cosa»; si volem que Espanya sigui una altra cosa, ha de ser l'Espanya de les autonomies, és a dir, l'Espanya de pobles lliurement autoorganitzats en el seu si.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? (Pausa.) El senyor Vicens, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. El Grup d'Esquerra Republicana acaba de votar a favor de l'acord que s'ha sotmès en aquesta Cambra, i acaba de votar a favor, malgrat que es tracta d'una llei, la Llei de les Diputacions, que és una llei que no ens agrada, com totes les senyores i els senyors Diputats saben.

No és l'ocasió de repetir la intervenció que jo mateix vaig fer al final d'aquell debat en què va ser aprovada la Llei de les Diputacions, per a explicar el vot del meu Grup. No és l'ocasió de fer-ho, però sí que vull dir dues coses sobre aquella explicació de vot que Esquerra Republicana

va fer en aquell cas. Vam explicar quines eren les intencions del nostre Grup, defensant les esmenes que van ser defensades; d'una banda volíem buidar de contingut les Diputacions, i volíem que aquest contingut anés a organismes que tinguessin una veritable i autèntica representació comarcal; d'una altra banda vam fer una crítica del text aprovat, i vam dir que si s'havia de resumir què era, era un canvi de nom de Diputacions provincials per Consells Territorials de la Generalitat, i encara, això fet d'una manera tècnicament defectuosa i criticable. I vull recordar les paraules que consten en el *Diari de Sessions* d'aquest Parlament, amb les quals aquest Diputat que els parla va acabar aquella explicació de vot. Aquestes paraules van ser: «i ja veurem en l'immediat futur si no caldrà modificar el nom o altres aspectes d'aquesta Llei que hem acabat d'aprovar ara, perquè puguin exercir-se les competències que dóna a aquests Consells Territorials»; i ja hi som.

Dit tot això, vull dir que malgrat que al Grup d'Esquerra Republicana no li agrada aquesta Llei, ha votat íntegrament a favor dels tres punts de l'acord que ha estat sotmès a aquesta Cambra, i ho ha fet perquè estem gelosos de les competències de la Generalitat de Catalunya, i naturalment d'aquest Parlament, que n'és una part. Estem gelosos d'aquestes competències i les volem defensar, i volem que el Parlament de Catalunya, la Generalitat comparegui davant el Tribunal Constitucional defensant la constitucionalitat d'aquesta Llei que vam criticar quan va ser debatuda en Ple, i volem fer-ho justament per la necessitat que hi ha de tenir una actitud ferma de dignitat nacional, davant una campanya antiautonòmica del Govern de Madrid. És cert, també, que dóna peu i pretext perquè la campanya autonòmica tingui on agafar-se l'ambigüitat d'un Estatut que va ser votat potser massa alegrement, també amb les crítiques del nostre Grup.

De tota manera, tenim una actitud ferma i clara en aquest moment de formar cos amb tots els Diputats que han votat aquest acord. És de l'única manera que podrem fer que la campanya antiautonòmica que està en marxa no redueixi aquesta Generalitat a una cosa que potser no arribi al que va ser la vella Mancomunitat de Catalunya, si se segueix per aquest camí.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Alavedra, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup ha votat afirmativament la proposta d'acord que consisteix que el Parlament ha de presentar-se davant del Tribunal Constitucional per una interposició per part del Govern central d'un recurs d'inconstitucionalitat. És normal que haguem votat això, perquè el recurs d'inconstitucionalitat fa referència a una llei d'aquest Parlament. Estem també d'acord a defensar la constitucionalitat d'aquesta Llei, i per això hem votat el segon punt de la proposta d'acord, i també a autoritzar la Mesa del Parlament, escoltada la Junta de Portaveus i amb l'assessorament que cregui convenient, per a formular les alegacions. Aquesta Llei, amb totes les seves matisacions i amb totes les opinions que pot merèixer, relliga d'una manera directa amb la tradició política catalana. Sempre que hi ha hagut una política pròpiament catalana s'ha emprès una acció de política territorial catalana dife-

rent, que passa, sempre i en primer lloc, pel buidat de les Diputacions. Voldria recordar la política de la Mancomunitat, que va buidar quasi totalment de contingut les Diputacions; la política de la Generalitat del 1931, que va actuar immediatament en aquest tema amb un dels primers decrets que va fer; la política, també, de la Generalitat provisional. I aquí volia recordar que hi ha una proposta de la Comissió Mixta Generalitat-Diputacions, que no ha estat encara contestada pel Govern de l'Estat. La Generalitat definitiva havia de seguir aquesta política, i aquesta és la política dels decrets, de l'Executiu i, finalment, la política de la Llei d'aquest Parlament, que en aquests moments té interposat un recurs d'inconstitucionalitat.

Aquestes accions polítiques a cada un dels Grups li poden merèixer la seva opinió, però és evident que hi ha tota una línia que s'inscriu dins d'una tradició política catalana. Hi ha, podríem dir, fent una analogia, una mena de dret històric col·lectiu en el tema de buidat de contingut de les Diputacions; evidentment, aquest no és un argument jurídic, però sí que és un argument històric i polític.

El tema del recurs d'inconstitucionalitat, com ja s'ha dit aquí, em temo —ens temem tots, i a més a més és una temença confirmada pel contingut del recurs— que sigui un tema de molt més abast que el tema concret de la Llei de Diputacions. És un tema —i això ja va sorgir en el debat de la Llei de Diputacions— que afecta una de les competències més importants de la Generalitat, que és la competència exclusiva —segons l'article 9— en règim local, sens perjudici del que disposa el número 18 de l'apartat primer de l'article 149, sens perjudici de les bases de règim jurídic. I aquí hi ha el punt jurídic clau del tema en litigi, que per a nosaltres i per a la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat provisional les bases de règim jurídic fan referència als acords, als recursos, a la responsabilitat i, segons el Govern central, fan referència a tot el que sigui règim local, i deixen pràcticament sense competència un tema tan important per a la vida d'aquest Parlament, per a la vida de la Generalitat de Catalunya, com és el règim local. Jo em temo que aquí hi ha una concepció diferent de què és l'autonomia, i tot això s'ha de plantejar d'una manera molt clara: és a dir, l'autonomia per a nosaltres no és una descentralització, no és que les Delegacions dels Ministeris en les quatre províncies s'agrupin en una Conselleria determinada; l'autonomia requereix també decisió política i decisió política dins d'unes competències determinades en temes importants. I és indubtable que el règim local és un dels temes més importants, com ho pot ser l'ensenyament, com ho poden ser la cultura i la llengua. Si en aquestes competències importants nosaltres no tenim facultat de legislar, no tenim facultat d'actuar, aquesta autonomia quedarà en una simple descentralització, i això no és el que es mereix el poble de Catalunya, ni al que aspira el poble de Catalunya.

I aquí, a part d'aquest recurs d'inconstitucionalitat, tots sabem que hi ha una amenaça més forta, que és el Projecte de Llei de Bases de Règim Local, que parla de l'autonomia de tots els ens locals, excepte de l'autonomia de les comunitats autònomes, que queda profundament retallada.

Hi ha un altre tema també en litigi, que al meu entendre és de la més gran importància, que és la concepció que en les nostres competències, fins i tot les exclusives, és a dir,

les de l'article 9 de l'Estatut, no podem legislar fins que l'Estat no hagi fet la Llei de Bases corresponent. Aleshores, si aquest tema, és a dir, legislar dins de les lleis de bases, està previst a l'article 10 de l'Estatut, que contempla aquestes competències dins del marc de les bases, per què amb la competència exclusiva, sens perjudici de les bases de règim jurídic, s'hi vol aplicar aquest mateix sistema?

Però jo crec que no cal aquí avançar arguments, perquè el que hem votat d'autoritzar la Mesa, amb l'assessorament que estimi convenient per a formular les alegacions, ens permetrà de fer una compareixença i unes alegacions ben fonamentades. Perquè sí que vull dir que aquestes argumentacions s'han de preparar bé, i s'han de preparar bé perquè la defensa jurídica en aquest moment és el nostre recurs, és a dir, en un clima polític dolent, amb unes lleis d'harmonització que segons sabem s'aprovaran en el proper Consell de Ministres. Tractadistes tan diversos com el professor Garrido Falla, o com el professor Leguina, de l'escola del professor García de Enterría, han dit, en escrits, en documents, que les lleis d'harmonització podien representar una limitació de l'Estatut, i per tant, que aquestes lleis d'harmonització no harmonitzen disposicions normatives de les comunitats autònomes —com indica l'article 150 de la Constitució— sinó que en definitiva volen harmonitzar estatuts que són lleis orgàniques de l'Estat. I aquí, amb aquestes lleis d'harmonització, evidentment hi ha un perill gran per a la nostra autonomia, i per això nosaltres no entenem de vegades certes explicacions que es fan des d'aquesta tribuna, i certes votacions completament diferents que es fan a Madrid. L'amenaça de les lleis d'harmonització i també la Comissió Assessora, en definitiva, políticament, poden representar, podrien representar, i hem de ser molt vigilants, un replantejament del títol vuitè de la Constitució a la baixa. En aquests moments, doncs, amb aquest clima polític, els textos legals que tenim —amb totes les seves imperfeccions, amb totes les crítiques que s'hi puguin fer, però que tenim i que nosaltres hem votat convençuts—, com ho són la Constitució i l'Estatut, representen avui una defensa de l'autonomia superior al clima polític. I hi ha una institució, que és el Tribunal Constitucional, que, en definitiva, més que cap comissió assessora, té la facultat d'interpretar aquests textos legals. És una institució que nosaltres respectem, i confiem que en el tema del recurs que avui ens ocupa sabrà actuar amb l'equanimitat que nosaltres creiem.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, el Diputat senyor Armet, en nom del Grup Socialista.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista ha votat la proposta d'acord de tres punts que s'ha plantejat al Parlament de Catalunya. L'ha votat, fonamentalment, perquè està totalment d'acord amb cadascun dels punts esmentats, però també perquè creu que convé en tot moment reforçar la legitimitat d'aquest Parlament. Una llei sorgida d'aquest Parlament cal que sigui defensada per aquest Parlament. I en aquest cas també vull recordar que aquesta Llei ha sortit amb un esforç que el Grup Socialista va fer, des del punt de vista jurídic i de les possibilitats que ens oferia l'Estatut,

per buidar de contingut real les Diputacions, sobre la base de la creació dels Consells Territorials. I fins i tot, perquè no hi hagués cap mena de dubte, s'ha intentat un esforç correctiu, que després el recurs d'inconstitucionalitat no ha tingut present perquè es basava en unes argumentacions absolutament diferents d'aquests retocs puntuals que el Grup Socialista, juntament amb el Grup de Convergència i Unió, ha fet a la presentació d'aquesta Llei. Dit això, vull també afirmar que el Grup Socialista farà tots els esforços jurídics perquè les alegacions que han d'arribar a la Mesa, a través de la consulta a la Junta de Portaveus, siguin al més fonamentades possible de cara al recurs que tenim en aquests moments plantejat davant del Parlament de Catalunya.

Dit això, no voldria entrar en consideracions dels debats que es van produir en aquest Parlament en el moment de l'aprovació de la Llei de Diputacions, però sí recordar, perquè em sembla que és de justícia i convé dir-ho, que la tradició política de Catalunya en el moment de l'assoliment de graus d'autonomia que coincideixen amb pocs moments de la nostra història política és sempre reafirmada amb la voluntat unànime de les forces polítiques democràtiques de posar fi a les diputacions provincials; forma part de la tradició política de Catalunya i és una tradició fonda i que el Grup Socialista sempre ha mantingut. No vull esmentar referències històriques que són del tot conegudes, però aquesta voluntat política es fonamenta en el principi que autonomia significa poder polític i el poder polític significa potestat legislativa en uns àmbits determinats i voluntat d'organització en el propi territori. I la voluntat d'organització en el propi territori es materialitza sobre la base de la potenciació de realitats naturals de Catalunya —que són les comarques—, de connexió amb els principis fonamentals d'organització territorial basades en vegueries, trencant el marc provincial, perquè es considera que el marc provincial indubtablement responia a criteris de centralisme històric d'un Estat unitari, a plantejaments del segle XIX i a plantejaments que indubtablement sempre han anat combinats quan les forces del reaccionarisme i forces de dretes en aquest país han tingut l'hegemonia política.

És per això que aquesta tradició política de Catalunya, nosaltres la mantenim i la mantindrem, perquè considerem que és un element fonamental de l'exercici del poder polític per a la Generalitat de Catalunya. Sense aquest exercici del poder polític, que està en dos aspectes fonamentals, com he dit abans —la potestat legislativa, que és regulada pel que ens assenyalen la Constitució i les possibilitats de l'Estatut, i per la possibilitat d'autoorganització territorial—, nosaltres no tindriem poder polític, i evidentment no seria ni una descentralització, sinó que hi hauria el perill que caiguéssim en un principi pur de desconcentració administrativa.

Voldria també recordar que el Grup Socialista, des del moment del restabliment de la Generalitat de Catalunya, ha fet bandera pròpia del tema de la desaparició de les diputacions. Tots els esforços polítics han anat dirigits en aquest sentit, totes les declaracions del Grup Socialista fetes a totes les diputacions provincials de Catalunya en cadascun dels moments històrics responien a aquest principi. No teníem mai present si es tenia una responsabilitat

de Govern en una presidència de diputació o en una altra; no es matisava de cap manera la qüestió; no es feien al·lusions a dir: el traspàs vindrà quan tinguem l'organització o la divisió territorial de Catalunya. Era un plantejament de principi polític, un plantejament profund, de convicció, i fins i tot de sacrifici polític inequívoc i clar, i no es plantejava mai una política de partit, sinó que es plantejava sempre la visió nacional de Catalunya per damunt dels interessos del partit.

També voldria fer esment el Grup Socialista que, davant de la situació que aquí, en aquest Parlament, s'ha qualificat d'ofensiva antiautonomista, considerem que això passa sovint per emfasitzar anècdotes polítiques del nostre país, elevant-les a categoria de temes conflictius importants, la qual cosa fa que es pugui parlar realment d'una política deliberada d'ofensiva antiautonomista, i en aquesta política sovint es troben les escapatòries per a no justificar-la, però hi és present, perquè podem haver comès errors de procediment, podem haver comès petits, petits, errors anecdòtics en la nostra actuació com a conjunt de la Generalitat de Catalunya, i cada partit coneix perfectament les seves responsabilitats, però el que no es pot negar és que el procés històric del restabliment de la Generalitat, el procés del comportament de les forces polítiques a Catalunya ha estat un procés que ha estat un exemple democràtic per al conjunt de l'Estat espanyol, i era indubtablement la garantia que, a partir d'aquesta punta de llança democràtica, es pogués parlar de l'Estat de les autonomies.

Dit això, voldria assenyalar que no es tracta de qüestionar l'Estatut i la Constitució, que no es tracta de fer interpretacions restrictives de l'Estatut i de la Constitució, dues actituds que podrien ser legítimes a partir de posicions històriques que s'havien mantingut, o il·legítimes a partir de posicions interessades a considerar que allò que van votar el poble espanyol i el poble de Catalunya no té validesa en aquest moment. Es tracta, ara més que mai, de ser absolutament rigorosos en el manteniment del que diuen la Constitució i l'Estatut. I defensar avui Catalunya, defensar les seves possibilitats d'autogovern, defensar el poder polític que ha de tenir la Generalitat de Catalunya passa per un respecte escrupolós del que ens diuen la Constitució i l'Estatut. I en aquest sentit, el Grup Socialista vol dir que farà tots els esforços possibles per ser fidels a allò que ja va expressar el poble de Catalunya, i farà tots els esforços possibles per parar aquesta ofensiva irracional, sovint interessada, que s'emmarca dins de moments de la història de l'Estat espanyol perquè sovint, quan hi ha una crisi d'Estat, interessa involucrar el procés autonòmic de Catalunya com a causant de la crisi, malgrat que l'oasi català hagi estat un exemple, un exemple de maduresa democràtica per al conjunt de l'Estat espanyol. Davant d'aquesta situació, la defensa de la Constitució, la defensa de l'Estatut amb fermesa, no bellugant-nos ni un pas, atenent-nos, no solament a les raons de tipus emocional, sinó intentant sempre cercar aquelles raons de tipus jurídic que avalen aquests dos textos fonamentals per a nosaltres, són les úniques vies, avui, i ara més que mai, per a defensar el poble de Catalunya. I aquest punt de vista és l'única perspectiva per a defensar el poder polític de la Generalitat de Catalunya.

Dit això, el Grup Socialista considera que defensar la constitucionalitat d'aquesta Llei és una conseqüència lògica del fet que és una Llei aprovada i sorgida d'aquest Parlament, és una conseqüència lògica del que diuen la Constitució i l'Estatut, és la conseqüència lògica d'un gran esforç de rigor jurídic per ser fidels al que diuen la Constitució i l'Estatut. I és des d'aquest punt de vista que des de la nostra posició de responsabilitat i de fermesa hem donat el nostre suport a aquesta proposta d'acord.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Capdevila, en nom del Grup Centrista.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no cal dir que el nostre vot ha estat absolutament congruent amb la nostra posició en el Ple en què es va aprovar la Llei avui objecte de recurs d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional. Hem votat que sí a fer-s'hi presents, és un tràmit processal que a aquest Parlament li dóna peu la mateixa llei del Tribunal Constitucional. Per escrit tramès per aquest Tribunal, el Parlament pot i creiem nosaltres que ha de comparèixer. Per això nosaltres hem votat que sí al primer punt de la proposta d'acord. Hem votat que sí també per donar lloc al fet que d'una manera més pausada, amb més temps per a estudiar-ho, la Mesa del Parlament, escoltada la Junta de Portaveus, elabori l'escrit que en tot cas ha de presentar. Creiem que en tot cas aquest debat podria tenir lloc ja en el si de la Junta de Portaveus, en elaborar aquest escrit, però no ens alliberem, pel que veiem, d'aquest debat. I hem votat que no, evidentment, a defensar la constitucionalitat d'aquesta Llei perquè, com vam dir reiterades vegades al llarg del debat parlamentari, nosaltres enteníem que vulnerava articles concrets de l'Estatut i articles de la Constitució. I vam dir-ho molt serenament. Es van produir els comportaments, com és habitual sortosament en el si d'aquest Parlament, amb tota moderació, amb tota correcció.

I amb aquesta mateixa mesura i correcció nosaltres ens volem comportar també avui en el si d'aquest Parlament. I creiem que hem de sortir necessàriament al pas d'unes certes afirmacions fetes aquí. Creiem que els polítics hem de parlar des d'àrees i perspectives de serietat i de responsabilitat autèntiques, que no podem estar encenent o avivant focs que encara no són tals, portant a l'ànim de la nostra ciutadania qüestions que poden ser resoltes perfectament dintre del marc dels preceptes que la Constitució estableix. Hi ha, evidentment, i hi haurà en el futur, sens dubte, problemes d'interpretació d'aquest Estatut i problemes d'interpretació d'aquesta Constitució, però no podem creure responsablement ni dir continuament que en qualsevol problema que sorgeixi ara i en el futur estem en presència d'ànims deliberats d'agressions, retallades, etc. No podem portar a l'ànim tradicional i secularment encrespat d'aquest país, en què qualsevol petita anècdota, l'estem intentant situar al nivell de categoria política, en què el dramatisme d'alguna manera forma part del si mateix de l'ésser col·lectiu d'aquest Estat, no podem portar-hi continuament, en la primera ocasió que tenim, el foc encès, avivant aquests, diríem, problemes quasi racials.

No hi ha voluntat antiautonòmica, segons han declarat

reiteradament els qui han estat els protagonistes dels fets últims jurídics d'aquests dies. I no parlo únicament i exclusivament en defensa de qui pot estar militant en partit germà nostre, ni dels qui poden tenir en aquests moments la responsabilitat directa del Govern. Estic parlant també per boca, o reproduint manifestacions, millor dit, d'altres líders polítics d'aquest Estat que entenen que aquest és un moment en què no es tracta de retallar autonomies, no es tracta d'anar contra Catalunya ni contra aquest oasi polític català. Es tracta de portar rigor al procés autonòmic i a la construcció d'aquest nou Estat. I això ho hem dit tots, i això s'ha reiterat repetides vegades, per dreta i per esquerra, en la premsa i mitjans de comunicació, i això ho han dit els líders polítics d'aquest país en les seves intervencions públiques i privades, i això s'ha dit sempre. I per què hem de parlar en un llenguatge diferent quan ocupem aquesta tribuna i quan parlem fora d'aquesta tribuna? Per què creiem que ens dirigim a un públic qualificat, a Catalunya concretament, o creiem nosaltres que ens dirigim a un determinat col·lectiu, quan en definitiva estem entre tots, i creiem rigorosament que construïm un nou, un feixuc, difícil Estat? I això és així. No s'altera fàcilment l'estructura institucional, la xarxa estructural d'un país. S'ha dit moltes vegades que no és un problema d'articles ni de principis, i és un problema fonamentalment d'actituds, que no es creen amb una norma ni amb una llei, ni es creen ni amb un ni amb dos dies. És un procés lent, evidentment. I amb aquesta lentitud hem d'anar avançant, hem d'anar avançant d'una manera ferma, d'una manera rigorosa i d'una manera responsable.

La famosa Llei d'harmonització, aprovada per les Corts Generals, és una possibilitat que li concedeix l'article 150.3 de la Constitució i, aleshores, no cal acusar ningú ni fer manifestacions que si aquell Grup es va portar d'aquesta o de l'altra manera; no ens podem trencar o esgarrapar les vestidures en aquests moments. Quan uns vam votar els nostres companys presents a aquestes Corts Generals, van votar que sí i altres purament i simplement es van abstenir. Ningú —que jo sàpiga— va votar en contra. Perdó, reitero i repeteixo que no constin en acta aquestes últimes manifestacions perquè evidentment van haver-hi algunes manifestacions i vots en contra. Parlo majoritàriament i amb aquest sentit recondueixo les meves últimes paraules.

Per tant, si es va apreciar, ho repeteixo, la necessitat de dictar aquesta Llei d'harmonització, jutgem la intencionalitat, la global intencionalitat, i analitzarem, criticarem i discutirem posteriorment el contingut concret d'aquesta Llei. El mateix passa amb aquest comitè d'experts. Crec que hem manifestat... Fins i tot aquest matí llegia declaracions del seu propi President coordinador, que no hi ha cap mena de voluntat antiautonòmica i, concretament, en allò que ens afecta a nosaltres, a Catalunya. I dintre d'aquest marc, ho repeteixo, de rigor i de responsabilitat, hem de veure la creació o les últimes decisions preses sobre aquesta matèria. No es poden fer afirmacions que hi ha forces que volen el centralisme i d'altres que el volen, quan es generalitza. Evidentment, tampoc no faré defensa de qui certament sí que el vol, d'aquella qui, certament, estan en contra de la Constitució perquè permeten aquest estat de les autonomies, però sí que la seva globalització o gene-

ralització, claríssimament, fa referència al partit que dona suport al Govern, partit que va fer possible, amb els seus 165 vots, aleshores, l'aprovació d'aquesta Constitució i l'aprovació d'aquest Estatut. No es pot, rigorosament, fer ara afirmacions de centralisme a uns i d'autonomistes a uns altres, quan, en tot cas i en últim terme, tots vam votar aquesta mateixa Constitució i vam fer possible que avui estiguem parlant des d'aquesta tribuna.

Hi ha purament i simplement un problema competencial sobre la competència en la legislació de règim local. L'article novè de l'Estatut afirma la competència exclusiva de la Generalitat sens perjudici del que estableix l'article 149.1.18 de la Constitució, i aquest estableix la competència exclusiva de l'Estat per a dictar les bases del règim jurídic de les Administracions públiques, on, lògicament, són compreses les Administracions locals, o l'Administració local. I aquest és el tema que es qüestiona: quin és l'abast exacte, quina és la dimensió del terme «règim jurídic», i, aleshores, si tantes vegades s'ha dit que no anem amenaçant amb el xantatge del Tribunal Constitucional, si quan això era i es veia que era un xantatge, ara resulta, per boca de representants del mateix partit, al qual pertany el Diputat que un dia ens feia aquestes al·legacions des d'aquí, que el que constitueix una intromissió, d'algun manera, o un element sobrer, és el comitè d'experts ja que per a això existeix ja el Tribunal Constitucional, existeixen les Comissions Mixtes, existeix el Consell d'Estat a nivell d'Estat i existeix el Consell Consultiu de la Generalitat.

Aleshores resulta que fem bo el que ja era bo, és a dir, el Tribunal Constitucional; deixem, per tant, que sigui el Tribunal Constitucional qui decideixi i qui digui, en últim terme, quina és la base exacta d'aquest terme, d'aquest concepte jurídic del règim jurídic de les Administracions públiques.

Jo voldria, senyor President, fer-hi un lleuger esment també, perquè tot sovint això pot portar a confusió sobre el que s'ha dit que constitueix tradició catalana en temes de règim local. Són veritat les apel·lacions que s'han fet sobre la Mancomunitat de Diputacions de Prat de la Riba i sobre el Decret produït el mateix mes d'abril de l'any 1931 per la Generalitat republicana, però hem dit altres vegades —i ho reiterem aquí— que el marc constitucional de l'Estat era absolutament diferent; no era possible, quan es crea la Mancomunitat, d'arrencar o arrossegar competències de l'Estat a favor de la Generalitat —inexistent en aquells moments—, que les úniques possibilitats que hi havia de crear un centre de poder a Catalunya era mancomunar les competències de les Diputacions i la tal Mancomunitat va desaparèixer i en Prat va morir sense que hi hagués hagut transferències perquè no hi havia camí ni instrument legal —no obstant, es va intentar— de l'Estat. Igualment, en un primer moment, encara que no hi havia el marc institucional suficient, es crea, o millor dit, es dicta a final d'abril el Decret sobre la Transferència de les Competències de les Diputacions a la Generalitat.

Nosaltres diem que som en presència d'un marc institucional diferent, assenyalat per la Constitució, assenyalat per l'Estatut; no som en presència, en aquests moments, de dictar o discutir el marc organitzatiu territorial, local, de Catalunya, detallat o establert en l'article cinquè de

l'Estatut que assenyalava com a obligatoris els esglaons del municipi, de la comarca, de la província, amb el nom que se li digui i, eventualment, de les entitats supracomarcals. Es tracta purament i simplement de determinar —cosa que farem en el futur, i a la Llei de Divisió Territorial de Catalunya— el contingut competencial d'aquests esglaons locals.

Però jo no em voldria estendre ja sobre raons de caràcter tècnic, o sobre raons ja molt puntuals que tindran marc o tenen el seu marc de tractament fora del tràmit parlamentari en què ens trobem ara, en aquests moments. Només voldria acabar, senyor President, en nom del nostre Grup parlamentari, fent una crida a la responsabilitat de tots nosaltres, fent una crida perquè intentem moderar el nostre llenguatge en tractar d'aquestes qüestions, fent una crida, en definitiva, a la maduresa democràtica per part de tots els Grups parlamentaris representats aquí. Aquesta és la crida que nosaltres voldríem fer, des de la nostra posició reiteradament manifestada sobre aquest punt i que, en últim terme, creiem que qualsevulla que sigui la decisió del Tribunal Constitucional —que suposo que tots els Grups parlamentaris acataran; nosaltres els primers, evidentment— som en el procés de la construcció de fer veritat el que la Constitució i l'Estatut estableixen a favor de l'Estat en general i a favor de Catalunya en particular. Però, en últim terme, no atribuïm a qüestions que poden alterar, retallar, agredir, etc., temes que, en definitiva, creiem que hauran de continuar sortint per raons també dites moltes vegades d'imprecisió que en moltes qüestions es manifesten al mateix Estatut, en establir competències exclusives a favor de la Generalitat, sens perjudici —a continuació, quasi sempre— del que estableixi l'article corresponent de la Constitució.

I aquestes són qüestions i temes que des d'aquesta certa fredor jurídic-política hauríem d'acostumar-nos a veure, sense, ho repeteixo, portar i afegir més llenya al foc d'un país difícil on la convivència democràtica sempre ha estat difícilíssima.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, permetin-me unes paraules abans de deixar-nos. Demà farà exactament un any que el nostre Parlament començà les seves tasques. Un any és probablement un interval de temps ja suficient perquè es pugui fer un primer balanç. Crec que tots nosaltres, que ho hem viscut dia a dia, estem sincerament convençuts que hem complert el nostre deure i que hem treballat de debò. Si ho hem fet bé o no, no és a nosaltres a qui correspon de dir-ho, el país ho jutjarà; en tot cas, no ens haurà mancat la nostra bona voluntat i, sigui com sigui, el més important de tot és el fet que el poble de Catalunya torna a tenir un Parlament després d'haver passat quaranta anys sense òrgan legislatiu i que aquest Parlament, durant un any, ha estat treballant fent lleis i controlant i impulsant la tasca del Govern. En fer-los remarcar aquest aniversari també voldria donar les gràcies a les senyores i als senyors Diputats pel respecte que han manifestat sempre per les disposicions del Reglament i per la cooperació que tothora han aportat a la tasca de la Mesa i de la Presidència. El Parlament ha tingut, fins ara, una actitud sempre normal i correcta; estic convençut que en els moments difícils que estem vivint, quan es posen en

qüestió algunes de les competències essencials que tots o, almenys, la majoria d'aquesta Cambra creiem que ens atribueix l'Estatut, el Parlament sabrà mantenir la calma, actuar serenament i comportar-se amb el seny que en aquests moments el país necessita més que mai i, sobretot, sabrà mantenir la dignitat que escau a una nació, petita

per població i territori, però als nostres ulls gran per la seva història i per l'amor que li portem, i que pot ésser subjugada però que, en cap cas, no es resignarà a desaparèixer.

S'aixeca la sessió.

(Són les dues de la tarda i onze minuts.)

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)

carrer, núm.

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

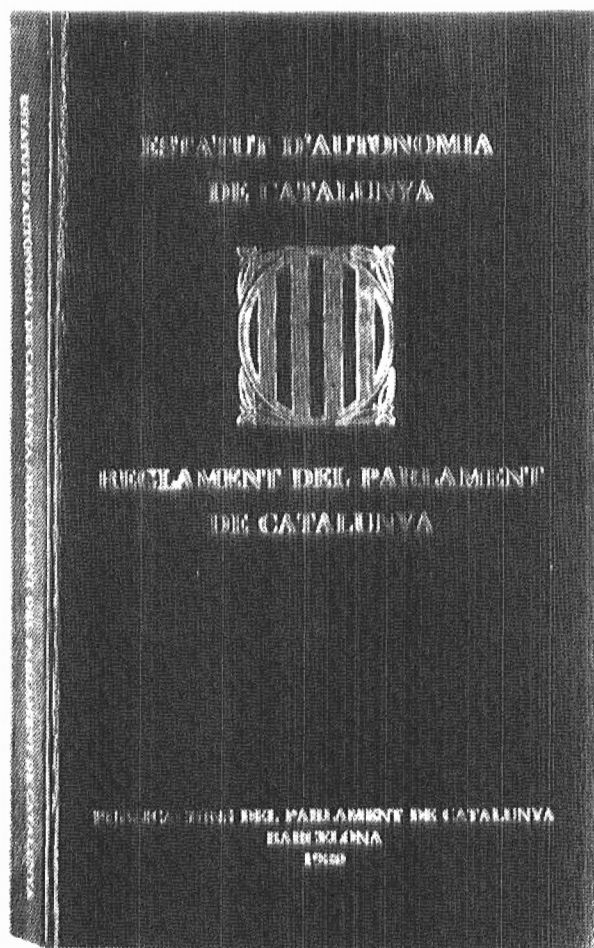
fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, BARCELONA-3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80